Βόρειον Σέλας

ΨΕΥΔΕΣΘΑΙ
ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΟΝ

Περιοδική Έκδοσις(31 Αυγ. '97) - Αρ.Φύλλου:4 - Δρχ: 300

ΚΥΠΡΟΣ-ΑΙΓΑΙΟ-ΘΡΑΚΗ-ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ: ΘΕΛΕΙ ΘΥΣΙΕΣ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ !!!

Είναι, πλέον, κοινός τόπος ότι ο ανθελληνισμός, ο κοσμοπολιτισμός, η ξενοδουλεία και ο ραγιαδισμός, μαζύ με την διαφθορά και την κατάχρησι που τείνουν ν' αναγνωρισθούν κοινώς ως ... αρχές, έχουν καταστή αδιαμφισβήτητον «δόγμα ενεργείας» των κρατούντων, ιδίως της μεταπολεμικής και, ακόμη περισσότερο, της μεταπολιτευτικής περιόδου της «Ελληνικής Δημοκρατίας».

Δεν μας εκπλήσσουν οι παραχωρήσεις και οι εκχωρήσεις έναντι των κερδοσκόπων και έναντι των ξένων, όπως και προσφάτως έναντι των εκεί κατονομαζομένων «τουρκικών ενδιαφερόντων» στο Αιγαίο (των γνωστών) στην συμφωνία της Μαδρίτης.

Συμφωνία ενός πρωθυπουργού που εξελέγη με ... «σημαία» την ΥΠΟΣΤΟΛΗ της γαλανόλευκης στα Ίμια και την εθελόδουλη έκφρασι ... ευγνωμοσύνης για την αυθάδη παρέμβασί τους στους Αμερικανούς, πρωθυπουργού μιας Μεταπολιτεύσεως που καθιδρύθη με την βοήθεια του Τουρκικού Στρατού στην Κύπρο, μεταπολιτεύσεως μιας μεταπολεμικής «ειρήνης» που βασίσθηκε στην προσφώνησι του Παν. Κανελλοπούλου προς τον Αμερικανό Στρατηγό Βαν Φλήτ: «Στρατηγέ μου, ιδού ο Στρατός σας» (δείχνοντας προς τους Έλληνες Στρατιώτες !!!), ενός Ελληνικού Κράτους που περιήλθε στα χέρια όχι αυτών των αγωνιστών που πολέμησαν τον Τούρκο, αλλά εκείνων των «καλαμαράδων» μαθητών της «Γαλλικής Επανάστασης» και της μεσοβέζικης μασονοειδούς αστικής «κοινωνικότητος», ανερματίστου κοσμοπολιτισμού και πολιτικής υστεροβουλίας και διαφθοράς που θεμελίωσαν τον έκτοτε μοναρχικώς δυναστεύοντα στην δύστυχη πατρίδα μας Χατζηαβατισμό και μιζέρια...

Έχοντας, όμως, γκρεμίσει και ψυχή και πνεύμα και παράδοσι, έχουν τα τρωκτικά του Συστήματος δυνηθή να εγκαθιδρύσουν, επί της κατ' αυτόν τον τρόπον προκυψάσης Συγχύσεως κι ερημώσεως, διάφορα πλέγματα πλανών και ψευδών δογμάτων, καθώς και συμπλέγματα συμφερόντων και πολιτιστικού οχετού που τα περιβάλλει, τα οποία θερίζουν και αλωνίζουν κάθε τρυφερό ίχνος ελληνικότητος που πάει να ξεμυτίσει σ' αυτό τον μακάριο τόπο...

Ώ, χαίρε Δημοκρατία! Πόσο σ' ευγνωμονούμε!

Γιορτάστε τρωκτικά τις ιερές επετείους της- γιορτάστε αθίγγανοι κι απατεώνες κάθε είδους, ενωμένοι πέρα απ' όλες σας τις θεατρινικές κοκορομαχίες κι αφιερωμένοι στον βωμό της θεάς που καθιστά δυνατή την εφήμερη βασιλεία σας...

Της θεάς - πόρνης που εκπροσωπεί την έκπτωσι και την καταβαράθρωσι των πάντων, στο όνομα μιας ωραιοποιημένης οχλοκρατίας - στην οποίαν, βεβαίως, ευημερούν τελικώς οι επιτήδειοι εκμεταλλευταί και χειραγωγοί του αποβλακωτικώς λιβανιζομένου όχλου.

Δεν είναι τυχαίο ότι τόσον φιλοτίμως οι πλανηταρχούντες Ιερεμίες της «Νέας Παγκόσμιας Τάξης Πραγμάτων», όταν ευκαιρούν απ' τους λυγμούς κι ολοφυρμούς για τον κατατρεγμό τους απ' τους κακούς του αιώνος, στέλνουν τα νεγράκια τους στην Βοσνία, π.χ., για να επιβάλουν την αχυρόκουκλά τους Πλάβτζιτς ως «δημοκρατική λύση» για τους Σέρβους - δηλ. ως αυτό που θέλει ο Σερβικός λαός, αν θυμόμαστε καλά πως αυτοπροσδιορίζεται ο όρος «δημοκρατία» !!! Ενώ η τυχόν παρέμβασις του σερβικού στρατού κρίνεται ως ... παράνομη κι εγκληματική! (Κάτι μας θυμίζει απ' τα καθ' ημάς αυτή η δημοκρατική «λογική» ...)

«ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ», ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Αλληλογραφία: Ταχ. Θυρίς 67, Τ.Κ. 62 110 - ΣΕΡΡΑΙ
Τηλέφωνον - Φαξ : (031) 539 604

Η διάτρητη κι αντιφατική φύσις της λογικής του χάους, όπως και της δημοκρατίας, δίνει σε κάποιους μικρόνοες την λαβή για σκέψεις όπως: «μα αυτό, δεν είναι πραγματική δημοκρατία...»

Όμως όλ' αυτά είναι ακριβώς η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ δημοκρατία, αυτή της πράξεως - είναι οι διάφορες δυνατές εκδηλώσεις του σκοτεινού χάους που αυτή εκφράζει κι εκδηλώνει: Κι αν το χάος είναι αντίφασις, πάντοτε θα μπορούν οι πνευματικώς ανάπηροι υπότροφοι της δημοκρατίας να παραπέμπουν σε κάποια άλλη, «πραγματική» ή «ιδεατή» εφαρμογή της. Δογματικοί κι ανίκανοι να δούν το δάσος, γιατί είν' εγκλωβισμένοι σ' αυτό, οικόσιτοι και αβλαβείς (παρ' ότι ... βεβλαμμένοι την ουσίαν...), πως να συλλάβουν ότι το κακόν έγκειται στο δόγμα της δημοκρατίας καθ' εαυτό - κι όχι στις «παρεκκλίσεις» απ' αυτό; Αυτό το δόγμα είναι μία παρέκκλισις απ' την φύσι των πραγμάτων, δογματική κι ανισόρροπη - απρόβλεπτη μεν συχνά ως προς το είδος σήψεως, όμως προβλέψιμη ως προς την γενική κατηγορία της οποίας είναι ο σπόρος - ή η σπορά: Σήψις, αλλοίωσις, παρακμή και διαστροφή του ωραίου, του υγιούς, του πνευματώδους και του αληθούς.

Δημοσιεύουμε σε τρείς συνέχειες μια σχετική διεισδυτικότατη μελέτη του Ρενέ Γκενόν, ενός σοφού με βαθειά πνευματική καλλιέργεια, κατανόηση και γνώσι της αυθεντικής Παραδόσεως. Σας καλούμε να εντρυφήσετε, να αυτενεργήσετε και να εμβαθύνετε σ' αυτήν.

Πρόκειται για μια ωμή και χωρίς περιστροφές καταγγελία της αφύσικης, διεστραμμένης και σκοτεινής αρχής της κυριαρχίας των όχλων - που αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο και αδιαμφισβήτητο ταμπού όλων των «αποδεκτών» «σκεπτομένων» δούλων του Συστήματος!

Βεβαίως, όχλος και σκέψις είναι δύο πράγματα που ποτέ δεν σμίγουν - όμως, η σύγχρονη ... τεχνολογία το κάνει κι αυτό !!!

Το κύριο χαρακτηριστικό του όχλου, όσον αφορά θέσεις και απόψεις, είναι, φυσικώ τω λόγω, η ημιμάθεια και η σύγχυσις.

Εν τούτοις, σ' έναν υγιή λαό, η ζώσα παράδοσις και η εφαρμοζομένη αξιοκρατία εξασφαλίζουν ότι οι, κατά τομείς και θέμα, επαΐοντες, οι αληθώς, δηλαδή, αρμόδιοι, λαμβάνουν θέσι κι έχουν υπεύθυνη άποψι και δραστηριότητα - εν ώ ταυτοχρόνως οι λαϊκές μάζες, με οδηγούς την υγιή Παράδοσι της Φυλετικής Κοινότητος και τους αξιώτερους και σοφώτερους μεταξύ αυτών, είναι ενστικτωδώς προσανατολισμένες προς το υγιές, ήτοι, το πρέπον κατά την χροιάν και την έννοιαν που προσδίδει στο «πρέπον» ο αυθεντικός χαρακτήρας και ο ευγενέστερος πυρήν της Κοινότητος του Αίματος. Έτσι ακριβώς καταργείται ο όχλος, αφού λειτουργεί και λάμπει και μεγαλουργεί ο Λαός. Μεγαλουργεί και λάμπει απ' το φως των αρίστων, απ' το φυλετικώς κι ιστορικώς χρωματισμένο πνεύμα της Φυλής, που εκφράζεται απ' τους καλλιτέρους εκφραστάς του - τους Ήρωες, κι όχι από κάποιους ανισόρροπους, δειλούς και συνοδοιπόρους κάθε εδραιωμένης σαπίλας πνευματικώς ανερματίστους ψευδο - «διανοουμένους».

Στις μέρες μας, όμως, έχουμε αυτό που αποκαλούν «Δημοκρατία» - που είναι ο αντίποδας των δικών μας αξιών και των δικών μας «πρέπει» !

Διότι, εν ώ υποτίθεται πως αυτή αντιτίθεται προς τα «πρέπει» (εν ονόματι μιας ψευδούς ελευθερίας του ατόμου), επιβάλλει, εν τούτοις, την άκυρη και συγκεχυμένη γνώμη του όχλου ως μέτρον κάθε «αληθείας» ! Τίποτε δεν μπορεί σ' αυτήν να σταθή αν δεν στηριχθή στην κατευθυνομένη τύφλα των στατιστικών μαζών, οι οποίες, επιδεξίως υπό των επιτηδείων του Συστήματος χειραγωγούμενες, υποβάλλονται σε μία περιδίνισι προς τα κάτω, προς μια πνευματική άβυσσο και φυλετική κόλασι, που τις καθιστά ολοένα και «δημοκρατικώτερες» μάζες, όλονεν «οχλωδέστερες», πιο όχλο κι απ' τον όχλο. Να επιδοθούμε σε αναλύσεις; Όποιος έχει μάτια βλέπει και μόνος του - οι άλλοι, οι πολλοί, βασίζουν την τυφλή «γνώμη» τους στο κατώτερο (και τόσο κολακευμένο απ' τους γλοιώδεις φορείς κι εκπροσώπους της δημοκρατίας!) εγωιστικό τους συμφέρον και στα χοντροκομμένα, χυδαία, τεχνητά και ψευδή επιχειρήματα των προεκλογικών αφισσών, των τηλεοπτικών « shows » και των σχολικών βιβλίων της δημοκρατίας - που κινούνται στο ίδιο επίπεδο...

Υπ' αυτές τις συνθήκες οι άριστοι αποτελούν είδος υπό διωγμόν και υπό εξαφάνισιν!

Και ο Λαός, με «Λ» κεφαλαίο, είδος ανύπαρκτον - δυνάμει μεν υφιστάμενον, μάλλον όμως τείνον προς ριζικήν εξαφάνισιν ...Αφού ακόμη και τα ανώτερα στοιχεία συνειδητοποιήσεως που πάν ν' ανάψουν λίγο, μολύνονται, παραχώνονται κι αχρηστεύονται από ένα Σύστημα όπου φύσει αναγορεύεται, επικρατεί και λατρεύεται, επισήμως κι ανεπισήμως, το κατώτερο, όπου η πνευματική κι η φυσική κλίμακα αξιών διαστρέφεται κι αντιστρέφεται.

Ο πονηρός και ψεύτης, είναι πάνω απ' τον έντιμο πολεμιστή, ο οχλοκράτης μαστροπός πάνω απ' τον φιλόπατρι αγωνιστή, ο μεσάζων έμπορος πάνω απ' τον παραγωγό, ο επιδέξιος δημαγωγός πάνω απ' τον πατριώτη αγωνιστή, ο ξενόδουλος πράκτορας ύπατος αρμοστής της πολιτικής κι ο τοκογλύφος τραπεζίτης νόμος και κράτος. Και ούτω καθ' εξής.

Κι όμως: η σύγχυσις, η δειλή ανειλικρίνεια κι η ημιμάθεια που, ως μέτρα και χαρακτήρες του όχλου, επιβάλλονται και ως μέτρα και γνωρίσματα των πάντων, εκδηλώνονται και δια μιας ψευδοκριτικής μερικών όψεων του Συστήματος αυτού που, όμως, ξεκινάει και τελειώνει με την αποκαλυπτική και άνανδρη διευκρίνισι ότι, προς θεού (: Γιαχβέ!), δεν στρέφεται κατά της Δημοκρατίας, κατά του Συστήματος! Αυτοί είναι οι ακίνδυνοι «απορροφηταί κραδασμών» του Συστήματος - κι οι πιο ύπουλοι εχθροί κάθε αυθεντικής αντιδράσεως με ουσία και προοπτική σ' αυτήν την δικτατορία του Ψεύδους! Είναι, δηλαδή, ο Δούρειος Ίππος του Συστήματος στις τάξεις των συνειδητών αγωνιστών - που αποκοιμίζει ημι-εξηγερμένες συνειδήσεις, συγχέει-δε κι εκτονώνει ακινδύνως την δυναμικότητά τους. Και τους αχρηστεύει, τους «καίει»: χρησιμεύουν πολύ στην δημοκρατία στην «παλιρροϊκή» φάσι της λαϊκής αντιδράσεως - γι' αυτό και είναι πολύ «της μόδας»...

Εξ άλλου η Σύνθεσις απαιτεί ηρωισμό και σοφία - πράγματα ξένα προς τις δημοκρατικές αξίες: το γλοιώδες «ήθος» των δήθεν «ευαισθήτων» δημοσιογραφίσκων της δεκάρας και φελλο - «πατριωτών» του όχλου και η παπαγαλική ψευδεπίγνωσις των πολλών (αλλά και των «ειδημόνων» τους), αντί της σοφής διεισδυτικότητος των αρίστων που «σπάζει φραγμούς και συνθέτει αρμούς», είναι καλώς εδραιωμένη κατάστασις, είναι καταστημένον.

Εν μέσω αυτής της μικρότητος, της Συγχύσεως και της δουλικότητος διακρίνουμε ξεκάθαρα το δικό μας «πρέπει» και σηκώνουμε με ηρωισμό και ασυμβίβαστη αποφασιστικότητα, χωρίς δικαιολογίες και περιστροφές αλλά με υπερηφάνεια βαθύτατη, το δικό μας ηλιακό κι αντιδημοκρατικό λάβαρο: θέλουμε Ελευθερία αληθή, που θα μας επιτρέψη να γίνουμε αυτό που είμαστε κατά βάθος - και δεν την ζητάμε από κανένα: καλούμεθα να την κατακτήσουμε με το Σπαθί μας!

Και την κρατά δέσμια σύροντας την μαζύ με την Ψυχή μας χειροπόδαρα δεμένη προς τον όλεθρο η σαπιοφαφούτα ψευδολόγος πόρνη που λέγεται «δημοκρατία» - αυτή είναι ένας δεσμός πονηρός, άλυτος και περίπλοκος: ΘΑ ΤΟΝ ΚΟΨΟΥΜΕ !

Κι αν αυτή ως Μέδουσα έχει αφομοιώσει, ήτοι απονεκρώσει και πετρώσει, τους πάντες και τα πάντα, εμείς ΔΕΝ θα συνδιαλλαγούμε μαζύ της - αλλά θα της μιλήση μόνον το ξίφος μας που θα την αποκεφαλίση.

Ο Μύθος του Περσέως υποδηλώνει μυστικώς ότι αυτή η Δύναμις βρίσκεται στο πνευματικό και ηθικό οπλοστάσιο της Φυλής μας: αρκεί να το κρατούμε ατόφιο και ανόθευτο!

Και να γίνουμε αυθεντικοί και δυνατοί, α-ληθείς και ηρωικοί, ασυμβίβαστοι κι ασύγκριτοι με τα γυφτολικνιστά σκοτεινά πλήθη των πολλών μικρών δούλων: <u>αυτοί</u> θ' ακολουθήσουν εμάς κι όχι εμείς αυτούς!

Βασίζονται στην αυτοπεποίθησι των πλειοψηφιών: όποιοι την ζηλεύουν, ας μας αδειάσουν την γωνιά - επειγόντως!

Γιατί μόνον με τους αληθείς μπορεί να ανατείλη η ώρα της Αλήθειας, το απροσδόκητον κι οδυνηρόν ΤΕΛΟΣ μιας βορβορώδους σκοτεινής εποχής... ΤΕΛΟΣ που, αν είμαστε έτοιμοι εμείς, δεν χρειάζεται και πολύ να μας προβληματίζει: « Τορόν γαρ ήξει, σύνορθρον αυγαίς!» , δηλαδή: γιατί άξαφνα θε νάρθη ολοκάθαρο, ν' ανατείλη μαζύ με μια διάφανη Αυγή! (Αισχύλος)

Το κοινωνικό χάος

Δεν έχουμε πρόθεση σ' αυτή την μελέτη να περιορισθούμε ειδικά στην κοινωνιολογική άποψη, που πολύ έμμεσα μόνο μας ενδιαφέρει, γιατί δεν αντιπροσωπεύει παρά μια μάλλον απόμακρη εφαρμογή των θεμελιωδών αρχών και, επομένως, δεν είναι καθόλου σε αυτή την περιοχή που θα μπορούσε με οποιονδήποτε τρόπο, να αρχίσει μια ανάνηψη του σύγχρονου κόσμου. Αυτή η ανάνηψη, πραγματικά αν είχε επιχειρηθεί έτσι αντεστραμμένα, δηλαδή ξεκινώντας από τα αποτελέσματα αντί να ξεκινήσει από τις αρχές, θα ήταν κατ' ανάγκη στερημένη σοβαρής βάσης και εντελώς απατηλή· τίποτε το σταθερό δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτευχθεί, και όλα θα ξανάρχιζαν αδιάκοπα, γιατί θα είχαμε παραλείψει πριν από όλα να συνεννοηθούμε για τις ουσιαστικές αλήθειες. Γι' αυτό και μας είναι αδύνατο να αποδώσουμε στις πολιτικές συγκυρίες, ακόμη και αν δίναμε στη λέξη πολιτικές την πιο πλατειά της έννοια, μια άλλη αξία από την αξία απλών εξωτερικών σημάτων της νοοτροπίας μιας εποχής· αλλά, ακόμη και από αυτή την άποψη, δεν μπορούμε να αποσιωπήσουμε τις εκδηλώσεις της σύγχρονης αταξίας στην καθαυτό κοινωνική περιοχή.

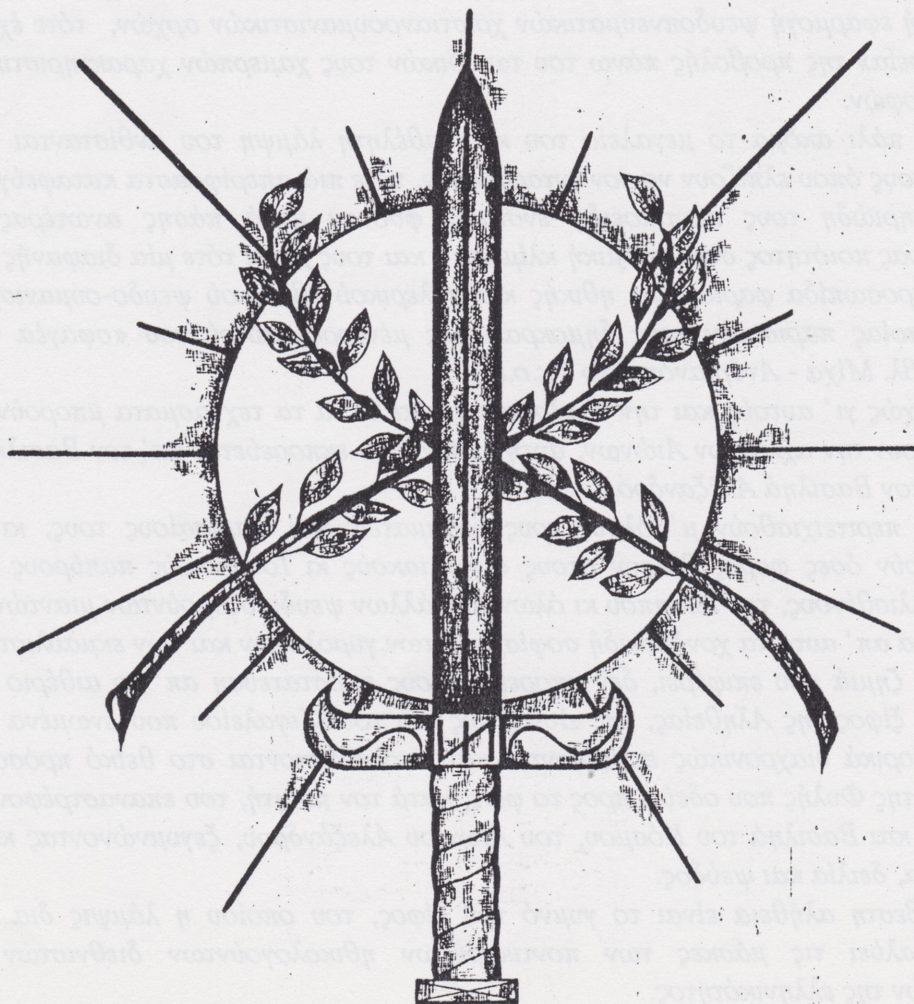
Όπως μόλις υποδείξαμε, κανείς, στη σημερινή κατάσταση του δυτικού κόσμου, δεν βρίσκεται πια στη θέση που κανονικά του αρμόζει από την ίδια τη φύση του· αυτό ακριβώς εκφράζουμε λέγοντας πως οι κάστες δεν υπάρχουν πια, γιατί η κάστα, εννοούμενη στην αληθινή παραδοσιακή της σημασία, δεν είναι άλλο από την ίδια την ατομική φύση, με όλες τις ειδικές ικανότητες που εμπεριέχει και που προδιαθέτουν τον κάθε άνθρωπο στην εκπλήρωση της μιας ή της άλλης καθορισμένης λειτουργίας. Από τότε που η συμμετοχή στην οποιαδήποτε λειτουργία δεν υπόκειται πλέον σε κανένα κανόνα νομιμότητας, έπεται αναπόφευκτα πως ο καθένας θα παρασυρθεί να κάνει ο,τιδήποτε και συχνά αυτό για το οποίο είναι λιγότερο προικισμένος· ο ρόλος που θα παίξει μέσα στην κοινωνία δεν θα καθορίζεται από το τυχαίο, που δεν υπάρχει στην πραγματικότητα, αλλά από εκείνο που μπορεί να δώσει την ψευδαίσθηση του τυχαίου, δηλαδή από τον κυκεώνα κάθε λογής συμπτωματικών περιστάσεων· εκείνο που θα επεμβαίνει λιγότερο, θα είναι ακριβώς ο μόνος παράγοντας που θα έπρεπε να υπολογίζεται σε παρόμοια περίπτωση, εννοούμε τις φυσικές διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των ανθρώπων. Η αιτία όλης αυτής της αταξίας είναι η άρνηση αυτών ακριβώς των διαφορών, που συνεπιφέρει την άρνηση κάθε κοινωνικής ιεραρχίας· κι αυτή η άρνηση, ίσως ελάχιστα συνειδητή αρχικά και μάλλον πρακτική παρά θεωρητική, γιατί η σύγχυση των καστών προηγήθηκε της πλήρους κατάργησής τους, ή με άλλους όρους (γιατί) παρανοήθηκε η φύση των ατόμων πριν φτάσει να μην υπολογίζεται καν, αυτή την άρνηση, λέμε, ύστερα, οι σύγχρονοι την προήγαγαν σε ψευδοαρχή βαφτίζοντας την «ισότητα». Είναι πολύ εύκολο να δείξουμε πως η ισότητα δεν μπορεί να υπάρξει πουθενά, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν είναι δυνατό να υπάρξουν δύο όντα που είναι ταυτόχρονα και πραγματικά διακριτά (ξεχωριστά) και καθ' όλα όμοια μεταξύ τους· και θα ήταν εξίσου εύκολο να δείξουμε όλες τις απίθανες συνέπειες που απορρέουν από αυτή την χιμαιρική ιδέα, στο όνομα της οποίας απαιτούν να επιβάλουν παντού μια πλήρη ομοιομορφία, μοιράζοντας, για παράδειγμα, σε όλους μια πανομοιότυπη εκπαίδευση, σα να ήταν το ίδιο ικανοί να καταλάβουν τα ίδια πράγματα, και σα να ταίριαζαν σε όλους αδιακρίτως οι ίδιες μέθοδοι προκειμένου να τα καταλάβουν. Μπορούμε άλλωστε να διερωτηθούμε μήπως πρόκειται μάλλον για «εκμάθηση» παρά για «κατανόηση» αληθινή, δηλαδή, μήπως το μνημονικό έχει υποκαταστήσει τη διανοητικότητα μέσα σε αυτή τη ρητορική και «βιβλιακή» αντίληψη της σημερινής εκπαίδευσης, όπου ο μοναδικός σκοπός είναι η συσσώρευση εννοιών στοιχειωδών και ετερόκλητων, και όπου η ποιότητα έχει ολότελα θυσιαστεί στην ποσότητα, όπως συμβαίνει παντού μέσα στον σύγχρονο κόσμο για λόγους που θα εξηγήσουμε πληρέστερα παρακάτω: πρόκειται πάντα για τη διασπορά μέσα στην πολλαπλότητα. Θα είχαμε, μ' αυτή την αφορμή, αρκετά να πούμε για τα δεινά της «υποχρεωτικής παιδείας»· αλλά δεν είναι η ώρα να επιμείνουμε πάνω σε αυτό και, για να μη βγούμε από το πλαίσιο που έχουμε χαράξει, αρκούμαστε να επισημάνουμε επί τροχάδην αυτή την ειδική επίπτωση των «εξισωτικών» θεωριών, ως ένα από τα στοιχεία της αταξίας, τόσο πολλά σήμερα, που είναι αδύνατο να φιλοδοξεί κανείς να τα απαριθμήσει χωρίς να παραλείψει κανένα.*

Φυσικά, όταν βρισκόμαστε μπροστά σε ιδέες όπως της «ισότητας» ή της «προόδου», ή όπως άλλων «λαϊκών δογμάτων» , που σχεδόν όλοι οι σύγχρονοι μας αποδέχονται τυφλά και που τα περισσότερα άρχισαν να διατυπώνονται με σαφήνεια κατά τον 18° αιώνα, δεν μας είναι δυνατό να παραδεχτούμε ότι τέτοιες ιδέες γεννήθηκαν από μόνες τους . Είναι τελικά αληθινές «υποβολές» με την πιο αυστηρή έννοια αυτής της λέξης, που δεν μπορούσαν άλλωστε να καρποφορήσουν παρά σε ένα κλίμα ήδη προετοιμασμένο να τις δεχτεί˙ δεν δημιούργησαν από το τίποτε το πνεύμα που χαρακτηρίζει τη σύγχρονη εποχή, αλλά συνέβαλαν γενναία στη συντήρηση και την ανάπτυξή του μέχρις ενός σημείου στο οποίο αναμφίβολα δεν θα είχε φτάσει χωρίς αυτές. Αν αυτές οι υποβολές εξέπνεαν, η γενική νοοτροπία θα βρισκόταν στα πρόθυρα ενός αποπροσανατολισμού˙ γι' αυτό και τις υποθάλπουν με τόση φροντίδα όλοι όσοι έχουν κάποιο συμφέρον να διατηρήσουν την αταξία, αν όχι να την εντείνουν ακόμη περισσότερο, και γι' αυτό επίσης σε μια περίοδο όπου υποτίθεται πως όλα υποβάλλονται στο διάλογο, αυτά είναι τα μόνα πράγματα που δεν επιδέχονται καμιά συζήτηση. Είναι άλλωστε δύσκολο να προσδιορίσουμε επακριβώς το βαθμό ειλικρίνειας όλων αυτών που εμφανίζονται ως προπαγανδιστές παρόμοιων ιδεών, (είναι δύσκολο) να ξέρουμε σε ποιο βαθμό ορισμένοι άνθρωποι καταντούν να παγιδεύονται στα ίδια τους τα ψεύδη και να αυθυποβάλλονται οι ίδιοι υποβάλλοντας τους άλλους˙ και ακόμη σε μια προπαγάνδα τέτοιας λογής, αυτοί που παίζουν το ρόλο θυμάτων είναι συχνά τα καλύτερα όργανα, γιατί παρουσιάζουν μια πεποίθηση που οι άλλοι θα κοπίαζαν πολύ για να την μιμηθούν, κι αυτή μεταδίδεται εύκολα˙ αλλά πίσω από όλα αυτά και τουλάχιστον στην αρχή απαιτείται μια δράση πολύ πιο συνειδητή, ένας προσανατολισμός που δεν μπορεί να δοθεί παρά από ανθρώπους που έχουν απόλυτη επίγνωση των ιδεών που ρίχνουν έτσι στην κυκλοφορία. Μιλήσαμε για «ιδέες», αλλά αυτή η λέξη μόνο καταχρηστικά μπορεί να χρησιμοποιηθεί εδώ, γιατί εξυπακούεται ότι δεν πρόκειται καθόλου για καθαρές ιδέες, ούτε καν για κάτι που ανήκει λίγο ή πολύ στην διανοητική τάξη˙ είναι, αν θέλετε, λαθεμένες ιδέες, αν και θα ήταν προτιμότερο να τις ονομάσουμε «ψευδο-ιδέες», προορισμένες κυρίως να προκαλούν συναισθηματικές αντιδράσεις, δηλαδή το δραστικότερο και βολικότερο μέσο επίδρασης πάνω στις μάζες. Ως προς αυτό, η λέξη έχει άλλωστε πολύ μεγαλύτερη σημασία από την έννοια που θεωρείται ότι αντιπροσωπεύει, και τα περισσότερα από τα σύγχρονα «είδωλα» δεν είναι ουσιαστικά παρά λέξεις, γιατί παρουσιάζεται εδώ ένα παράδοξο φαινόμενο γνωστό με την επωνυμία «βερμπαλισμός», κατά το οποίο η ηχητική των λέξεων αρκεί για να δώσει την ψευδαίσθηση της σκέψης˙ η επίδραση που οι ρήτορες ασκούν πάνω στα πλήθη είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστική από αυτή την άποψη, και δεν είναι ανάγκη να την μελετήσουμε από κοντά για να αντιληφθούμε ότι πρόκειται εδώ για διαδικασία υποβολής που μπορεί ωραιότατα να παραβληθεί με τις μεθόδους των υπνωτιστών.

Αλλά χωρίς να επεκταθούμε περισσότερο πάνω σε αυτές τις θεωρήσεις, ας επανέλθουμε στις συνέπειες που επιφέρει η άρνηση κάθε αληθινής ιεραρχίας, και ας σημειώσουμε ότι, στην παρούσα κατάσταση πραγμάτων, ένας άνθρωπος όχι μόνο δεν εκπληρώνει το λειτούργημα που του ανήκει παρά κατ' εξαίρεση ή κατά τύχη, ενώ κανονικά θα όφειλε να αποτελεί εξαίρεση η αντίστροφη περίπτωση, αλλά επι-πλέον συμβαίνει ο ίδιος άνθρωπος να καλείται να αναλάβει διαδοχικά τελείως διαφορετικά καθήκοντα, σαν να μπορούσε να μεταβάλει τις ικανότητες του κατά βούληση. Αυτό μπορεί να φανεί παράδοξο σε μια εποχή υπέρμετρης «εξειδίκευσης», και ωστόσο συμβαίνει ακριβώς έτσι, κυρίως στην πολιτική τάξη· αν η αρμοδιότητα των «ειδικών» είναι συχνά πολύ απατηλή και οπωσδήποτε περιορισμένη σε ένα πολύ στενό πεδίο, η πίστη σε αυτή την αρμοδιότητα είναι παρ' όλα αυτά γεγονός, και μπορεί να διερωτηθούμε πως γίνεται αυτή η πίστη να μη παίζει πια κανένα ρόλο όταν πρόκειται για τη σταδιοδρομία πολιτικών ανδρών, όπου και η μεγαλύτερη αναρμοδιότητα σπάνια στέκεται εμπόδιο. Παρ' όλα αυτά, αν το συλλογιστούμε, εύκολα διακρίνουμε ότι δεν υπάρχει εδώ τίποτε που να μας εκπλήσσει, και ότι αυτό δεν είναι παρά φυσικό επακόλουθο της «δημοκρατικής αντίληψης, δυνάμει της οποίας η εξουσία προέρχεται εκ των κάτω και στηρίζεται ουσιαστικά στην πλειοψηφία, πράγμα που αναγκαστικά συνεπάγεται τον αποκλεισμό κάθε αληθινής αρμοδιότητας, γιατί η αρμοδιότητα είναι πάντοτε μια ανωτερότητα τουλάχιστο σχετική, και δεν μπορεί παρά να είναι ο κλήρος μιας μειοψηφίας.

** Αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουν τυχαίο είναι απλώς η άγνοια που έχουν των αιτίων· αν είχαν την αξίωση, λέγοντας ότι αυτό το πράγμα (ή το γεγονός) συνέβη κατά τύχη, να θέλουν να εννοηθεί ότι έγινε χωρίς αιτία, θα σήμαινε μια υπόθεση αντιφατική ως προς αυτή την ίδια.*

Κατωτέρω παραθέτουμε το κείμενο του Χαιρετισμού της Αντιπροσωπείας μας στην εκδήλωση προς τιμήν του Μ. Αλεξάνδρου την 13η Ιουνίου '97 , στο μνημείο του Στρατηλάτου στην παραλία της Θεσσαλονίκης.

Στο επόμενο τεύχος θα υπάρχει αναλυτική ανταπόκριση για τις εξαιρετικές περιστάσεις υπό τις οποίες αυτή πραγματοποιήθηκε.

Σε μίαν εποχή άκρας μικρότητος και δουλοπρεπείας, ατομικής και εθνικής, η ανεξίτηλη θεϊκή μορφή του Μεγάλου Αλεξάνδρου λειτουργεί ως πρόκλησις, ως υπόμνησις προς τους δειλούς της ιδίας αισχρότητος και προς τους προδότες και βαρβαροδόξους προσκυνητάς ανθελληνικών προτύπων και βωμών τού πόσον η ύπαρξίς τους αποτελεί μίαν Ύβρι για την τρανή Γενηά μας και για την ιερή Γη μας. Είναι ο Μεγαλέξανδρος, λοιπόν, πρωτίστως, προσωποποίησι της γυμνής και μαχομένης αλήθειας, στην ανδρεία γλώσσα των πολεμιστών, χωρίς δικαιολογίες και περιστροφές. Μάλιστα δε, όχι της θεωρητικής αλλά, αλλοίμονο γι' αυτούς, της δρώσης, πολεμικής κι αενάως επιστρεφούσης κοσμικής Αληθείας.

Γι' αυτό κι επιδίδονται με θέρμη στην αλλοίωσι, διαστρέβλωσι, παραποίησι κι ένταξι σε ξένες και πλανερές (δόλιες) φιλοσοφίες του πνεύματος του Μ.Αλεξάνδρου και του νοήματος του έργου του - αντιστρέφοντάς τα και παραχαράσσοντας εκ θεμελίων!

Κι αν κι αυτό δεν πιάση,παρ' όλη την, κήβδιλη μεν,αλλά κατ' όχλον ισχυρή, αναδρομική εφαρμογή ψευδοπνευματικών χριστιανοουμανιστικών αρχών, τότε έχουν την «εφεδρεία» της προβολής πάνω του των δικών τους χαμερπών χαρακτηριστικών και διαστροφών.

Κι αν πάλι ακόμα το μεγαλείο του κι η αθέλητη λάμψη του ανθίστανται στα καλούπια τους όπου ελπίζουν να τον ενταφιάσουν, τότε πιά απερίφραστα καταφεύγουν στα δηλητηριώδη τους ποντικοειδή ένστικτα φθόνου κατά πάσης ανωτέρας κι υπεροχοτέρας ποιότητος στην κοσμική κλίμακα - και τους μένει τότε μία διαφανής και διάτρητη προσωπίδα φαρισαϊκής ηθικής και χολερικού εβραϊκού ψευδο-ουμανισμού δια της οποίας παριστούν τους δημοκρατικούς μέντορες αυτού του «σφαγέα των λαών» (πρβλ. Μίχα - Ανδριανόπουλο - κ.ο.κ.)

Δυστυχώς γι' αυτούς και την τύφλα τους, ούτε αυτά τα τεχνάσματα μπορούν να σκοτεινιάσουν την αχλύ των Αιώνων, αυτήν ιδίως που εκπορεύεται απ' τον Βασιληά - Ήλιο της, τον Βασιλήά Αλέξανδρο.

Κι ας περιτειχισθούν μ' όλους τους γραμματείς και φαρισαίους τους, κι ας περιτυλιχθούν όσες φορές θέλουν στους αιγυπτιακούς κι Ιουδαϊκούς παπύρους του ψευδο-Καλλισθένους, του Ιώσηπου κι όλων των άλλων ψευδοϊστορούντων μιαντών.

Κανένα απ' αυτά τα χονδροειδή σοφίσματα των.γυρολόγων και των εκμαυλιστών, μ' όλη την ζημιά που επιφέρει, δεν μπορεί να τους προστατεύση απ' το αιθέριο και διατρητικό ξίφος της Αληθείας, της Δυνάμεως και του Μεγαλείου που ενωμένα και κοσμοκρατορικά διαχρονικώς εκφαίνονται και αποκαλύπτονται στο θεϊκό πρόσωπο του Ήλιου της Φυλής που οδεύει προς το φως, κατά τον ποιητή, του επαναστρέφοντος Εκδικητού και Βασιλήά του Κόσμου, του Αιωνίου Αλεξάνδρου, ξεγυμνώνοντας κάθε ποταπότητα, δειλία και ψεύδος.

Η άσβεστη αλήθεια είναι το γυμνό του ξίφος, του οποίου η λάμψις δια του τρόμου διαλύει τις μάσκες των ποντικορύχων ηθικολογούντων διεθνιστών κι εκμαυλιστών της ελληνικότητος.

Ριγούν δε από φόβο στην ακατασίγαστη Ηχώ της Ιστορίας, αυτήν την Γοργόνα - αδελφή του Κοσμοκράτορα, που δεν φιμώνεται μ' όλο τους το σκοταδιστικό σφυροκόπημα, γιατί τους είναι τόσο άπιαστη καθώς φρικτά τους υπενθυμίζει το ασίγαστό της (προ -) μήνυμα: ο Αλέξανδρος ζει και βασιλεύει!

Κι αυτό ας το γνωρίζουν καλά όχι μόνον οι Εχθροί αλλά κι οι ιδιοτελείς υστερόβουλοι κι άσπονδοι «φίλοι» της Εθνικής Ιδέας, που ως καιροσκοπικοί παρατρεχάμενοι επιχειρούν να την μολύνουν, να την ποδηγετήσουν και να την εκτρέψουν καθιστώντας την οικόσιτη κι ακίνδυνη για το κρατούν προδοτικό κι εθνοκτόνο Σύστημα του ψεύδους και της απάτης.

Γιατί η Αλήθεια έχει την δική της ακατανίκητη Δύναμη, Ισχύ και ατόφια Λάμψη - που ο παραμικρός συμβιβασμός κι άνανδρος υπολογισμός αναιρεί, ευνουχίζει και καταστρέφει. Αυτό διαλαλεί κι η περήφανη και ξάστερη ψυχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Μεγίστου αυτού Πολεμιστού του Κόσμου και κατακτητού του απροσίτου ονείρου με το Ξίφος εκείνο της ασυμβίβαστης αλήθειας που αιωνίως και θριαμβικώς διακηρύσσει: οι Γόρδιοι δεσμοί δεν λύνονται αλλά κόβονται!

Μετά την εκδήλωση παρά το άγαλμα του Μ. Αλεξάνδρου, πραγματοποιήθηκε σχετική ομιλία στα γραφεία μας (Συγγρού 25 - 3^{ος} όροφος), της οποίας το κείμενο παραθέτουμε:

Αγαπητοί φίλοι και συναγωνισταί του Λαϊκού Συνδέσμου «Χρυσή Αυγή».

Έλληνες Εθνικισταί και Πατριώτες που παρευρίσκεσθε μέσα σ' αυτήν την αίθουσα,

Τιμούμε σήμερον, 13 Ιουνίου του έτους, την μνήμη ενός ανδρός ο οποίος με ανεξίτηλο τρόπο μέσω των λαμπρών έργων του σφράγισε την ιστορία, τόσον του Ελληνικού Εθνους και της Μεγάλης μας Πατρίδος, όσον και όλων των άλλων εθνών όπου γης τα οποία είναι ή θέλουν να λέγονται πεπολιτισμένα.

Πράγματι σήμερον 2300 και πλέον έτη μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου η μνήμη του παραμένει ανεξίτηλος, άφθαρτος και ζωντανή μεσ' τις καρδιές, τις ψυχές και τα μυαλά μας.

2300 έτη και πλέον, σε πείσμα της φθοράς του βασιλέως χρόνου, σε πείσμα των πλαστογράφων της Ιστορίας, σε πείσμα των χαλεπών καιρών, καιρών που εν πολλοίς αποτελούν απότοκον της ραδιούργου δράσεως εκείνων, οι οποίοι σαν μοναδικό στοχο της υπάρξεως τους έχουν την καταστροφή κάθε αγνού, λαμπρού και ευκλεούς έργου του ανθρωπίνου γένους.

*Ο Αλέξανδρος Φιλίππου, Βασιλεύς Μακεδόνων, Ηγεμών του Κοινού των Ελλήνων, Κατακτητής της Ασίας και Μέγας Βασιλεύς **ΖΕΙ !!!***

Ζεί μέσα στην βοώσα καταιγίδα του Αίματος και των οραμάτων της Φυλής μας. Σαν κεραυνός και θείον πύρ ταράσσει και φωτίζει τα σκότη της άγνοιας, της διανοητικής και σωματικής απραξίας και ραστώνης, του ψυχικού εφησυχασμού τα οποία ταλανίζουν στις μέρες μας το Ελληνικό Γένος.

Ζεί, διότι ο Αλέξανδρος, ο θεϊκός ανίκητος παις είναι η ζωντανή ενσάρκωση των οραμάτων και του πεπρωμένου της Φυλής μας. Ο Μεγαλέξαντρος εκφράζει με τον καλλίτερο τρόπο τις εν δυνάμει σύμφυτες αρετές του Ελληνικού Γένους.

Γι' αυτόν τον Αλέξανδρο, τον Έλληνα του πολεμικού μένους και αρετής, της στρατιωτικής ιδιοφυΐας, της νεανικής ορμητικής αποφασιστικότητος, του απαράμιλλου θάρρους, της αόκνου φιλοπονίας, της ευπρεπέστατης φιλοτιμίας και αριστοκρατικής αυτοθυσίας, της ενσυνειδήτου και μεστής αυτοπεποιθήσεως, της άνευ δόλου απονομής δικαιοσύνης, θέλω να σας μιλήσω σήμερα.

Για τον ήρωα Αλέξανδρο θέλω να σας πω, αποδίδοντας του έτσι την ελαχίστη τιμή, καθώς ένα λιγοστό δάκρυ συγκίνησης και οργής βρέχει τα μάτια μας στο άκουσμα του ονόματός του.

Κι είναι λιγοστό το δάκρυ κι ελάχιστος ο φόρος της τιμής απέναντι στις μέγιστες τιμές και στον υπέρτατο φόρο του αίματος τα οποία πρέπει να του αποδοθούν κάποτε, αν θέλουμε να λεγόμαστε Έλληνες και να μοιάζουμε έστω στο ελάχιστο μ' εκείνους τους μακρινούς μας προγόνους, οι οποίοι με τον Μακεδόνα Στρατηλάτη επί - κεφαλής διέβησαν από την Ευρώπη στην Ασία, να υποτάξουν χώρες και έθνη, να σπείρουν την Ελλάδα παντού, αποκρούοντας μια για πάντα τον κίνδυνο της ασιατικής βαρβαρικής λαίλαπος από το ακροπύργιο του Ευρωπαϊκού πολιτισμού που ονομάζεται Ελλάς.

Αγαπητοί φίλοι και συναγωνισταί, απ' όσα μέχρι στιγμής έχω πεί ίσως είναι φανερό το ποιοι και γιατί προσπαθούν να μιάνουν, να εξευτελίσουν, να υποβαθμίσουν και στην πιο ύπουλη των περιπτώσεων να παραποιήσουν και να διαστρεβλώσουν την ουσία των λαμπρών έργων του Στρατηλάτη Αλέξανδρου.

Δεν θα κατονομάσω σήμερα τα σιχαμερά αυτά σκουλήκια και παράσιτα, τους παγκόσμιους τοκογλύφους και τους ευπειθείς ανά την υφήλιο δούλους τους, γιατί κάτι τέτοιο θεωρώ ότι θα σπίλωνε την ιερότητα της σημερινής ημέρας.

Τα φίδια αυτά που ο Ελληνισμός εξέθρεψε στους κόλπους του, είναι ο ηθικός αυτουργός της πυρπολήσεως της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας.

Κι αυτή τους η πράξη αποσκοπούσε στην καταστροφή όλης της συγκεντρωμένης από σοφούς προγόνους μας επιστημονικής γνώσεως αφ' ενός, αφ' ετέρου των ιστορικών εκείνων στοιχείων τα οποία θεμελιώνουν την ελληνική περί Αλεξάνδρου άποψιν.

Διότι μόνον ο κατεξευτελισμός του Αλεξάνδρου ως μαχομένου συμβόλου του Ελληνισμού θα τους επέτρεπε την απρόσκοπτη διαχείριση της πολιτισμικής μας κληρονομιάς και την δι' αυτής υποδούλωσιν των Εθνών.

Επειδή δε αυτό δεν στάθηκε επαρκές, επιδίδονται ανά τους αιώνας σε ένα όργιο πλαστογραφίας των διασωθέντων ιστορικών στοιχείων, σε ένα όργιο διασποράς ψευδολογιών και ανεκδότων υπό μορφήν ψιθυρισμάτων, που σκοπό έχουν να θέσουν στο περιθώριο τα χάρι στην θεία πρόνοια διασωθέντα ιστορικά στοιχεία.

Τους πληροφορούμε λοιπόν ότι οι προσπάθειες τους αυτές προωρίσται να πέσουν στο κενό της γενικής ανθρώπινης ανυποληψίας!

Μύρια όσα ψεύδη και ύβρεις εκτοξεύθηκαν από τους φαιδρούς πολέμιους του Ελληνισμού κατά του προσώπου του Μεγάλου Στρατηλάτη. Σ' αυτήν την κατηγορία ανήκει και το δύσμορφον πιθηκοειδές ανθρωπάριο το ονομαζόμενο Τάκης Μίχας, που με αναίδεια χιλίων κερκοπιθήκων χαρακτήρισε τον Αλέξανδρο σφαγέα των Λαών (των Λαών έτσι γενικά ...), ο θλιβερός αυτός απολογητής των ανά τους αιώνας δουλεμπόρων και πραγματικών σφαγέων ποικίλλων Εθνών ανηκόντων στις πιο διαφορετικές ανθρώπινες Φυλές.

Απαντώντας λέγω ότι ο Αλέξανδρος υπήρξε ένα και μοναδικό πράγμα:

Μεγάλος Στρατηλάτης - Κατακτητής και Εκπολιτιστής με όλη την σημασία που αυτές οι λέξεις έχουν στην Ελληνική γλώσσα.

Μέγας Στρατηλάτης διότι με την ισχύ των όπλων κατέκτησε την Ασία, Κατακτητής από το κατά-κτώμαι: « κάνω κάτι ολότελα δικό μου» και Εκπολιτιστής, διότι φρόντισε κτίζοντας πάνω από 200 πόλεις - φορείς πολιτισμού να λαμπρύνη να ευμορφύνη και να καλοδιοικήση αυτό το οποίο θεωρούσε και ήταν κτήμα του.

Ποιοι ήταν όμως οι λόγοι και οι αιτίες που ώθησαν τους Έλληνες στην κατάκτηση της Ασίας - πάρεργον της οποίας υπήρξε ο μερικός εκπολιτισμός και εξημέρωσις των ηθών πολλών Ασιατικών βαρβαρικών φυλών;

Οι λόγοι που επέβαλλαν την Αλεξανδρινή κατάκτηση ήσαν λόγοι γεωπολιτικής στρατηγικής.

Ο Αλέξανδρος απλούστατα πραγματοποίησε αυτό το οποίο υπήρξε παρακαταθήκη των προηγουμένων Γενεών των Ελλήνων και καθήκον επιβιώσεως του Ελληνικού Έθνους. Τους αμφιβάλλοντες περί της ορθότητος των απόψεων μου θα παραπέμψω στον μεγάλο Αθηναίο ρήτορα Ισοκράτη στον λόγο του οποίου «Πανηγυρικός» και στις επιστολές «προς Αρχίδαμο» και «προς Φίλιππο» επιχειρείται η σαφής κωδικοποίησις των γεωπολιτικών στόχων του Ελληνικού Έθνους.

Σήμερα θα αναφέρω μόνο δύο στοιχεία συνηγορούντα υπέρ των απόψεων μου. Το πρώτον είναι η αναθηματική επιγραφή στον τρίποδα που οι νικητές της μάχης των Πλαταιών αφιέρωσαν στους Δελφούς και έχει ως εξής:

«Ελλάδος ευρυχώροιο σωτήρες τονδ' ανέθηκαν»

Το δεύτερον είναι η παρακαταθήκη και εντολή του πατέρα στο γιό, όπως διατυπώθηκε από τον Φίλιππο προς τον έφηβο ακόμη Αλέξανδρο:

«Μακεδονία ου σε χωρεί, ζήτει σαυτώ Βασίλειον Μείζον»

«Ελλάδος ευρυχώροιο» - δηλ. της Ελλάδος που κατέχει ευρύν χώρον -γη πολλήν-της Μεγάλης Ελλάδος σωτήρες ονομάζονται οι θριαμβευτές των Πλαταιών.

«Μακεδονία ου σε χωρεί» η φράση του Φιλίππου, καθ' όσον η Ελλάς ασφυκτιούσε μέσα στα στενά γεωγραφικά της όρια κατατρώγουσα τις ίδιες της τις σάρκες - και τότε όπως και σήμερον.

Από πού λοιπόν συνάγουν ορισμένοι - αυτοί που με κομψό πράγματι τρόπο προσπαθούν να παραποιήσουν την ιστορία, οι ανήκοντες στους απολογητές της παγκοσμιότητος της δήθεν (ψευτο)κουλτούρας- και οι οποίοι χαρακτηρίζουν τον Αλέξανδρο απλά εκπολιτιστή- από πού συνάγουν λέγω ότι ο Φίλιππος και μετ' αυτόν ο Αλέξανδρος έχυσαν όχι λίγο πολύτιμο Ελληνικό Αίμα με μοναδικό όπως ισχυρίζονται σκοπό να εκπολιτίσουν κάποιες βαρβαρικές Φυλές και όχι βεβαίως τους Ιρανούς οι οποίοι ήσαν φορείς αξιολογότατου πολιτισμού-, Φυλές την των οποίων ο μέσος Έλλην της εποχής αγνοούσε- ως μάλιστα όφειλε- και την ίδια την ύπαρξί;

Να σας πώ εγώ: Από πουθενά !!!

Περί του αντιθέτου, όμως, βοούν όλα τα ιστορικά στοιχεία και μαρτυρίες!

Η πανελλήνια εκστρατεία κατά των Περσών, το Ελληνικόν βήμα προς Ανατολάς, αποτελούσε και αποτελεί ύψιστο καθήκον επιβιώσεως του Ελληνικού Έθνους. Αυτήν την προοπτικήν κατά νουν έχοντες, τόσον ο Φίλιππος όσον και ο Αλέξανδρος, μόχθησαν για την ειρήνευσι, συνδιαλλαγή και ένωσιν των Ελλήνων.

«Ειρήνην Έλλησιν κατασκευάσαι».

Αυτή την ειρήνη και ένωσιν - τον θανάσιμο κίνδυνο κάθε εχθρού του Έθνους μας- φρόντιζε πάντοτε να διαταράσσει ο Μέγας Βασιλεύς - όπως ο ίδιος ο Αλέξανδρος κατηγορεί το Δαρείο - δια χρηματικής εξαγοράς.

Και η μεγάλη στιγμή φθάνει.

Ο Φίλιππος έχει ανοίξει τον δρόμο. Κατέλαβε τις πόλεις Πέρινθο και Βυζάντιο. Οι Μακεδόνες ελέγχουν τα στενά του Ελλησπόντου και την διάβασιν απ' την Ευρώπη στην Ασία. Ένα εκστρατευτικό σώμα 10000 ανδρών υπό τους στρατηγούς Άτταλο και Παρμενίωνα έχει ήδη αναλάβει δράσι, δημιουργώντας τα απαραίτητα προγεφυρώματα για την ασφαλή απόβαση του κυρίως όγκου του Ελληνικού στρατεύματος, το οποίο με επικεφαλής τον Αλέξανδρο που τον ακολουθούν Έλληνες απ' όλα τα μέρη της Ελλάδος -αλλά και Ιλλυριοί, Τριβαλλοί, Θράκες, Γέτες ,σύμμαχοι οι ευρωστότεροι των Βαρβάρων της Ευρώπης όπως περηφανεύεται ο Αλέξανδρος- αποβιβάζεται στην Ασία. Οι πύλες της οποίας ανοίγουν μπροστά στην ορμή του Στρατηλάτη , την βία της Μακεδονικής Φάλαγγος, την ορμή των Θεσσαλών Ιππέων, το Ψυχικό σθένος των Ελλήνων.

Οι Ελληνικές πόλεις της Μ. Ασίας απελευθερώνονται μετά από μακραίωνη σκλαβιά.

Η Κύπρος αποτινάσσει τον Περσικό ζυγό και η εκπόρθησις της Φοινικικής Τύρου στερεί από τον Δαρείο την τελευταία ναυτική βάσι και κάθε δυνατότητα παρεμβάσεως στα Ελληνικά πράγματα, μετατρέποντας την ανατολική λεκάνη της Μεσογείου και το Αιγαίο, για πολλά - μα πάρα πολλά χρόνια, σ' αυτό που πρέπει και είναι δίκαιο να είναι: Ελληνική λίμνη!

Η νικηφόρος μάχη της Ισσού σημαίνει την αρχή του διαγεγραμμένου τέλους για την Περσική κυριαρχία στην Ασία. Ο νικητής Αλέξανδρος σε απαντητική επιστολή προς τον Δαρείο και τις εδαφικές και υλικές παραχωρήσεις που αυτός του προτείνει χάριν της ειρηνεύσεως, μια επιστολή μνημείο της Εθνικής Υπερηφάνειας, απαντά:

«Ως ουν εμού της Ασίας απάσης κυρίου όντος ήκε προς εμέ - και του λοιπού,όταν πέμπης παρ' εμέ ως προς τον Βασιλέα της Ασίας πέμπε - μηδέ εξ ίσου επίστελλε αλλ' ως κυρίω όντι πάντων των σων φράζε, ει του δέη, ει δε μη, εγώ βουλεύσομαι περί σου ως αδικούντος».

Αυτά για τους σημερινούς κουλτουριαραίους ειρηνοκάπηλους στους οποίους ένα έχουμε να πούμε:

Ουδείς αμφιβάλλει ότι η ειρήνη αποτελεί αγαθόν και ως τέτοια θεοποιήθηκε από τους Αρχαίους μας Προγόνους. Μόνον που σε μια φυσικήν κλίμακα αξιών καταλαμβάνει θέσιν επομένην των αγαθών που συστηματικά φαίνεται κάποιοι να αγνοούν και τα οποία λέγονται Ελευθερία - λέγονται Αξιοπρέπεια- λέγονται Τιμή - Υπερηφάνεια- λέγονται ασφαλής διαβίωσις - και άνευ των οποίων η Ειρήνη εν πάση περιπτώσει είναι τόσον επονείδιστος, ώστε ουδέν εχέφρον όν που θέλει να ονομάζεται άνθρωπος- πολλώ δε μάλλον Έλλην- δύναται να ανεχθή !

Δεν ελευθερώθηκαν με συνομιλίες οι Ελληνικές πόλεις στην Ασία, δεν οικοδομήθηκε με πρωτόκολλα συγκυριαρχίας η λαμπρή Αλεξάνδρεια και οι τόσες άλλες πόλεις, Έλληνες Πατριώτες, - ΟΧΙ - με το ξίφος λύθηκε ο Γόρδιος Δεσμός! ***Με την σάρισσα και την παιονική λόγχη , με την ορμή Ανδρών που έφεραν τα ονόματα Πτολεμαίος - Μαχάτας - Πολέμων - Πολύμαχος - Πολεμοκράτης - Πολύστρατος , πήραμε το δίκιο μας*** *κι όχι με Σάκηδες - Τάκηδες - Λάκηδες - Γιωργάκηδες και Θοδωράκηδες, Φλωράκηδες, Μητσοτάκηδες και Παπαγιαννάκηδες!*

Η πολεμική αρετή υπήρξε το αληθινό βασιλικό στέμμα του Αλεξάνδρου, ο οποίος παν' απ' όλα υπήρξε Στρατιώτης. «Τη Ιλιάδα είχε πάντοτε, νομίζων και ονομάζων της πολεμικής Αρετής εφόδιον, μαζί με το ξίφος υπό το προσκέφαλον», μας πληροφορεί ο Πλούταρχος.

Οι μάχες και οι στρατιωτικές κακουχίες ήσαν γι' αυτόν η καθημερινή και μοναδική πραγματικότης.

Οι πληγές και τα τραύματα που περήφανα επιδείκνυε ως τα πιο ακριβά του κορμιού του στολίδια, κι η πιο τρανή απόδειξη του απαράμιλλου θάρους και πνεύματος αυτοθυσίας που τον κατείχε.

Αυτός ο Στρατιώτης Έλλην Αλέξανδρος δεν ήταν και δεν μπορούσε να είναι ούτε διεθνιστής ούτε πλειοδότης του συγκερασμού των Φυλών όπως ψιθυρίζουν μερικοί.

Παραπέμπω και πάλιν στην «Αλεξάνδρου Ανάβασιν» του Αρριανού, ο οποίος διασώζει την εντολή - διαταγή του Αλεξάνδρου προς τους Μακεδόνες που δοξασμένοι και πλούσιοι θα επέστρεφαν στην Πατρίδα: « Παίδες δε οι τω ήσαν των ασιανών γυναικών πάρα, ούς καταλείπειν εκέλευσεν μηδέ στάσιν κατάγειν εις Μακεδονίαν, αλλοφύλλους και εκ βαρβάρων γυναικών παίδας»

Αλλοφύλλους και εκ βαρβάρων γυναικών - τίνος αποδείξεως ανάγκη έχουμε άλλης;

Ο Αλέξανδρος υπήρξε απαρέγκλιτος Εθνικιστής και συνεπής Φυλετιστής.

Ο Μακεδόνας ημίθεος, ο ισος - κατά την γνώμη του Αρριανού - με τους αρχαίους Βασιλείς Μίνωα - Ραδάμανθυ και Αιακό, ισάξιος των απωτάτων του προγόνων Περσέως, Ηρακλέους και Αχιλλέως, μπορεί να άφησε την τελευταία του πνοή στην Βαβυλώνα στις 13 Ιουνίου του 323 π.Χ. , πλήν όμως για πολλά μα πάρα πολλά χρόνια λατρεύτηκε σαν Θεός απ' όλα τα Έθνη του τότε γνωστού κόσμου. Ναοί προς τιμήν του ανηγέρθησαν από τα βάθη της Ασίας μέχρι την Δυτική Εσχατιά της Ευρωπαϊκής Ηπείρου την Ιβηρική χερσόνησο.

Είμαι πεπεισμένος ότι η αναβίωσις της λατρείας του Αλεξάνδρου στις μέρες μας ως προμάχου της Ελληνικής και αυθεντικά Ευρωπαϊκής Ιδέας , εκτός του ότι αποτελεί σημείον αναφοράς για την μορφοποίηση ενός ισχυρού Εθνικιστικού κινήματος, καταφέρει και ισχυρόν πλήγμα εναντίον των κάθε λογής διεθνιστών και κοσμοπολιτών, δεξιών και αριστερών, δούλων της πλουτοκρατικής αλλοφύλλου εγκληματικής συμμορίας που λυμαίνεται την Ψυχή και τα Πλούτη - τόσον του Ελληνικού όσον και όλων των άλλων Ευρωπαϊκών Εθνών.

Ζεί, λοιπόν, Έλληνες ο Βασιλευς Αλέξανδρος, ζεί και είναι στραμμένος προς Ανατολάς όπου και το μείζον τμήμα του Ελληνικού ζωτικού χώρου. Ζεί να μας θυμίζει ότι η μόνη αληθινή δικαιοσύνη είναι το ξίφος που γιερά κρατεί στο στιβαρό του χέρι.

«ΖΕΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΥΡΙΕΥΕΙ»

<u>Επιστολή σ' έναν/μία έφηβο του '97</u>

«Είς εμοί μύριοι εάν άριστος ή» {Ηράκλειτος }

(Για μένα, ένας κάνει για δεκάδες χιλιάδων εάν είναι άριστος!)

Η επιστολή αυτή (κι όσες πρόκειται να ακολουθήσουν) δεν απευθύνεται σε τυχαίους εφήβους. Γιατί οι τυχαίοι είναι και τυχάρπαστοι - και υπόκεινται, συνεπώς, στους μηχανικούς κι άψυχους νόμους των στατιστικών και των πιθανοτήτων.

Σ' αυτούς απευθύνονται, άλλως τε, όσοι τυφλά και μηχανικά επιχειρούν να σε επηρεάσουν, σφυροκοπώντας σε σαν άψυχη κι άβουλη μάζα, να σε ζαλίσουν ώστε να εξουδετερώσουν κάθε υγιή σου άμυνα και να σε διαμορφώσουν έτσι, ώστε να μπαίνης εύκολα στα καλούπια τους (μουσικής, μόδας, τάσεων, «ιδεών» και, κυρίως, απορρίψεως κάθε υγιούς στοιχείου βουλήσεως και χαρακτήρος που, παρ' όλο το σφυροκόπημά τους , έχεις τυχόν περισώσει). Καλούπια καλοστημένα, που πρόκειται την μεν πλειονότητα των συνομηλίκων σου να καταστήσουν πειθήνιο κοπάδι, αυτούς δε τους ιδίους ακόμη πλουσιώτερους και δυνατότερους.

Εγώ, απεναντίας, απευθύνομαι σ' όσους έχουν αρχίσει να συνειδητοποιούν το καλοστημένο παιχνίδι του Συστήματος, που θέλει την νεολαία άβουλη κι εξαρτημένη απ' την υποταγή τους σ' αυτό και στα ποικιλλώνυμα ναρκωτικά του - με την ευρύτερη έννοια του όρου «ναρκωτικά».

Και, κυρίως, σ' όσους ζωντανούς αισθάνονται μέσα τους αρκετή ζωή, ελευθερία και δύναμη ώστε ν' αντιδράσουν - όχι σπασμωδικά κι ακίνδυνα για το Σύστημα, με τους <u>προσχεδιασμένους</u> τρόπους που αυτό άριστα γνωρίζει να εντάσση στους κόλπους του, αλλά με σοβαρότητα, ειλικρίνεια, εγρήγορση και διαύγεια.

Αυτό, αλήθεια, δεν περιορίζει ουσιωδώς το κοινό προς το οποίο εξ αρχής φέρεται να απευθύνεται αυτή η επαφή: Διότι μόνον η κατηγορία εφήβων που έχουμε σκιαγραφήσει ως ομάδα του ενδιαφέροντός μας είναι αληθινά νέοι! Οι άλλοι, οι πολλοί, οι συμμορφωμένοι, οι « in » , οι «σικέ» νέοι, προσχεδιασμένοι, προβλέψιμοι και, προ παντός, ακίνδυνοι καθώς είναι, βρίσκονται αλήθεια στο κατώφλι του γήρατος: «επ' ουδόν γήραος...»! Ό,τι τους έχει απομείνει από αυθεντική ζωντάνια, είναι το υπόλοιπο κάποιων σπασμωδικών σπαρταρισμών, σαν του ψαριού που εκπνέει έξω απ' το νερό, άσκοπα, βεβιασμένα και χωρίς προοπτική...Και χωρίς ελπίδα: δεν μπορεί να επιστρέψη στην θάλασσα της Ζωής, γιατί είναι κλεισμένο μέσα (:in!!!) στο δίχτυ του αλιέως - ή του εκτροφέως ...Στο οποίο μοιραίως τους οδηγούν τα φώτα - πυροφάνια του και η ελκυστική συρροή του πλήθους των ψαριών, που στριμώχνονται στα πρόθυρα των δικτύων.

Τώρα αυτά τα δίκτυα δεν είναι ακριβώς μεταφορικά, είναι πιο πραγματικά και κυριολεκτικά από οποιαδήποτε άλλα δίχτυα που βλέπουμε - μόνο που εκδηλώνονται με άπειρους τρόπους και ονόματα, γύρω μας αλλά και, κυρίως, μέσα μας! Αφού κι αυτά γύρω μας δρουν μέσω του αντικτύπου τους μέσα μας - αν τ' αφήσουμε να περάσουν...

Το αντικείμενο μιας αληθούς παιδείας θα ήταν προ παντός να μας καταστήση ικανούς ν' αναγνωρίζουμε και να διαλύουμε αυτά τα δίχτυα: όμως η σημερινή παιδεία είναι, αντιθέτως, μία εκπαίδευση προθύμων δούλων, τυφλών αλλά κι εθελοτύφλων, που γνωρίζουν μόνο πώς να πέφτουν και πώς να παγιδεύονται!

Γι' αυτό, ενώ κάποτε, στ' αρχαία χρόνια, προσανατόλιζε η παιδεία προς το «γνώθι σαυτόν», την αυτογνωσία που χαρακτηρίζει κάθε αληθινό μαχητή της Ελευθερίας και μόνον αυτόν, σήμερα η «παιδεία» <u>αποπροσανατολίζει</u> με πληθώρα αναφομοιώτων, μηχανικών κι αχρήστων ψευδο-γνώσεων, καλλιεργώντας εκ παραλλήλου κάθε παθολογικό εγωϊσμό που σκοτίζει και μίαν εσωτερική αδράνεια,

αβουλία, «ειρηνισμό» κι απειθαρχία που καθιστούν σχεδόν αδύνατη κάθε σοβαρή προσπάθεια διαφυγής απ' τα «πυροφάνια» και τα δίχτυα τους...Και διαλύουν τον χαρακτήρα - κρατώντας την ουσία, το «είναι» του νέου υπανάπτυκτο.

Πώς λοιπόν να κάνης κάτι εναντίον αυτού του Συστήματος που μας συνθλίβει; Για να κάνης ο,τιδήποτε πρέπει να είσαι! * Για να είσαι πράγματι, πρέπει να γίνης αυτό που « δυνάμει» είσαι: δεν μπορείς να γίνης ο,τιδήποτε!

Η Φυλή είναι που προσδιορίζει τα λανθάνοντα πρότυπα και τις δυνατότητές μας να τα βιώσουμε.

Η εσωτερική εγρήγορσις κι η αδιάκοπη Μάχη υλοποιεί αυτήν την δυνατότητα Ζωής: που είναι και η μόνη αληθής δυνατότης Ζωής!

Οι «μέσες λύσεις» ; δρόμοι του Συστήματος! Και ο πλέον ύπουλος εχθρός των αυθεντικών αγωνιστών! Αλλοίμονό μας αν αποκτήσουν πρόσβαση εντός μας!

Η χρυσή τομή μας: αυτή που κόβει τα δίχτυα!

Μη πέφτης στις παγίδες των «μεγάλων» : μάθε να διαβάζης την ψυχή σου - και να είσαι ειλικρινής μέσα σου!

Και ειλικρινής με όσους είναι έντιμοι κι ειλικρινείς μαζί σου: τέτοιοι μπορούν μόνο να είναι αυτοί που επίσης είναι ειλικρινείς με τον εαυτό τους.

Και μόνον τέτοιοι μπορούν να συνάψουν ειλικρινείς κι ουσιαστικές σχέσεις - κάθε είδους... Μη δελεάζεσαι απ' τα ρηχά κι ανούσια καμώματα και πιθηκίσματα της αμερικανικής ηθοποιίας που σου έχουν επιβάλει ως πρότυπα - δίχτυα, κι αυτά, πανούργα και γυαλιστερά, του Συστήματος! Μάθε να διακρίνης αυτό που γυαλίζει απατηλά ως γλοιώδες και ψεύτικο απ' αυτό που απαστράπτει και φωτίζει αληθινά!

Η ψυχική αυτοάμυνα συνίσταται κυρίως στην συνειδητή Διάκριση και επιλογή: μη αφήνεσαι στην τυχαία επίδρασι ενός αρρωστημένου κόσμου!

Η ανάγκη οδηγού, μεθόδου και οργανώσεως ως προϋποθέσεως αυτής της Διακρίσεως και συνειδητής επιλογής είναι σαφής.

Η ψυχή μας είναι η ψυχή της Φυλής μας: κι η Φυλή μας είναι ό,τι πιο ουσιαστικό κι αιώνιο έχουμε μέσα μας!

Όχι πια στους ισοπεδωτικούς οικουμενικούς μεσσιανισμούς της Μέσης Ανατολής: εδώ ,σ' αυτά τα σπασμένα μάρμαρα και κιονόκρανα, είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της Ευρώπης - κι Ευρώπη είναι για μας η αιώνια Παράδοση κι η αιώνια Επανάσταση, η ουσία του Είναι μας κι η αθανασία του Αίματος: είναι η ελευθερία των μαχητών και οι σάλπιγγες των Μαραθωνομάχων απέναντι στα κατηφή μεσσιανικά ή «ουμανιστικά» δόγματα και στα αποβλακωτικά τουμπερλέκια των αβούλων κοπαδιών της δημοκρατίας.

Εμείς δεν θέλουμε άβουλους - θέλουμε βουληφόρους κι ελεύθερους αγωνιστές κι αγωνίστριες χωρίς προσποιήσεις, φτιασίδια και δουλοπρεπή καμώματα: η ελευθερία δεν είναι δικαίωμα, όπως σου διατυμπανίζουν, αλλά κατάκτησις και καρπός της Εγρηγόρσεως του εσωτερικού μαχητού! Ενός μαχητού που έχει ρίζες και ταυτότητα σαφή, που έχει αυτογνωσία καθαρή κι εσωτερική και που γίνεται όλο και διαυγέστερος: Έλλην σημαίνει φωτεινός, διαυγής - και νά πώς λέγονταν οι πρόγονοί μας στην αρχαϊκή πρωτοπατρίδα του Βορρά, απ' όπου κάποτε εξώρμησαν εποποιώντας και μεγαλουργώντας: οι διαφανείς! Αυτήν την πρωταρχική καθαρότητα αν ανακτήσουμε, τότε και μόνον θα είμαστε πάνω στο αχάρακτο μονοπάτι της Ελευθερίας!

Ας αναβαπτισθούμε στην α-λήθεια (: ανάμνηση) του Εαυτού μας, στην ισχύ της φωνής του Αίματός μας και στη εσώτερη της Επίγνωσι. Κι αυτή, ισχυρή κι αποκαθαρμένη από εξωτερικές μολύνσεις, θα ξαναηχήσει τότε καθάρια κι ελεύθερη - θυμίζοντας την θεϊκή ιαχή που της προσιδιάζει: αυτήν του Αετού που, μετά πικρή και μακρά σκλαβιά, λύνεται και απογειώνεται για να πετάξη στα οικεία του αιθέρια ύψη: η φύσις του, το αίμα του τον καλεί να γίνη ένα ξανά με τον καθάριο ουρανό, αγνοώντας τα «φρόνιμα» κακαρίσματα των ορνίθων, τα βελάσματα των λογικών προβάτων, τα χρυσά δεσμά των οικοσίτων παπαγάλων και τους «πλούσιους» βόθρους των ποντικών...

Εκεί, στα αιθέρια, αναβαπτίζεται ως μαχητής, ως Έλλην (:φωτεινός) -απ' το αίσχος της συμφύρσεως, της προσμείξεως και της δουλείας. Μόνον αυτό είναι Ζωή - για τον Αετό! -, μόνον αυτό έχει αξία ουσιαστική - αλλοιώς δεν αξίζει κανείς να επιβιώνη! Γιατί επιβίωσι χωρίς Ζωή κι Ελευθερία αυθεντική, είναι ίδιον των υπνωτισμένων κοπαδιών <u>που απλώς μιμούνται</u> - <u>που κάνουν πως ζούν!</u>

Για τους άλλους, για τους λίγους κι εκλεκτούς, είναι ο Αγώνας κι η Ζωή, η Νίκη κι η Ελευθερία. Ο δρόμος τους είναι ο δρόμος της Αιώνιας Νιότης!

Το καθήκον σου απέναντι στον εαυτό σου, η αλήθεια κι ο αγώνας που αυτό σου επιτάσσει, είναι <u>το ίδιο</u> με το καθήκον σου απέναντι στην «κοινωνία»: κοινωνία δεν είναι αυτή η άμορφη και τσιμεντόκλιστη κατευθυνομένη αγέλη των καταναλωτών ψηφοφόρων - κοινωνία για μας είναι τα αδέλφια μας που πρέπει να συνειδητοποιήσουν την ψευτιά, την δειλία και την δουλοπρέπεια που μας επιβάλλουν όλοι όσοι γίνονται, είτε από αβουλία είτε από υστεροβουλία, εκφρασταί του Συστήματος.

Κοινωνία είναι, προ παντός, η <u>ομάδα</u> των αφυπνισμένων και των αφυπνιζομένων: η αγέλη και οι δρόμοι της και τα «πρέπει» της, <u>δεν πρέπει</u> να μας αγγίζουν! Σαν στρίγλα-μάγισσα, χωρίς πρόσωπο μεν αλλά με φθονερά και δουλικά ένστικτα και με ψεύτικες προσωπίδες εφωδιασμένη, μολύνει η αγέλη κι αφομοιώνει ό,τι αγγίζει: μείνε μακρυά της!

Σου λέει, δήθεν με μητρική στοργή: «μα δεν μπορείς να μένης μόνος και ξεκομμένος απ' το ρεύμα των άλλων - έλα λίγο κοντύτερα τουλάχιστον να σ' αγγίξω!» Για να σε μολέψη, να σ' αφομοιώση και να σε αφαιμάξη: δεν σου λέει, βέβαια, ότι η μοναξιά είναι ίδιον των δυνατών και των ελευθέρων!

Δεν σου λέει, επίσης, ότι και η αληθινή επαφή και δεσμός είναι επίσης ίδιον των δυνατών κι ελευθέρων: τους δούλους δεν ενώνει τίποτε βαθύ και αληθινά διαπροσωπικό, αφού δεν έχουν αληθινή βούληση, αλλά μόνον η ενστικτώδης συναδελφική αίσθηση των μυρμηγκιών - που απορρέει απ' την συλλογική τους μικρότητα! Συν κάποια δόσι κενής επάρσεως κι εγωϊσμού - να η συνταγή των «clubs» των δούλων!

Ό,τι κάνουν οι δούλοι είναι κήβδιλο - μία κενή προσποίησις, ένα τσόφλι χωρίς περιεχόμενο!

Κι αυτή την κηβδιλότητα την μεταδίδουν αυτόματα: διαποτίζει και μολύνει ό,τι αγγίζει - ακόμη κι ό,τι κοιτάει! Και το στερεί από Ζωή, το κάνει εικονικό, δογματικό και προδιαγεγραμμένο: το απολιθώνει κι απονεκρώνει, όπως μπορούσε να το κάνη η μυθική Μέδουσα με το βλέμμα της!

Της οποίας, όμως, το απαίσιο κεφάλι, χωρίς βεβαίως να το κοιτάξη, αποτέμνει το ξίφος του βουληφόρου ανδρός, του Περσέως, για να σώση την αιχμαλωτισμένη Ανδρομέδα που απειλεί να κατασπαράξη - και να στολίση μ' αυτό, ως τρομερό τρόπαιο, τον θώρακα της πολεμικής Σοφίας της μαχομένης ελευθερίας, της Επιγνώσεως του πνευματικού Ολύμπου που καθοδηγεί <u>τον Αγώνα εν τω βάθει</u>: της παρθένου Αθηνάς - που ``πάνοπλη, πάντα, ξεπηδάει απ' του κεραυνοβόλου την κεφαλή``, καθώς διεισδυτικώς παρατηρεί ο Σίλλερ.

Η αληθινή ζωή διαδραματίζεται σε πολύ λεπτοϋφή και ανεπαίσθητη κλίμακα: απ' το επίπεδο αυτής της ζωής με επίγνωσι και φώς, κυβερνάει και πολεμάει όποιος αληθινά θέλει να είναι ελεύθερος :«Τα δε πάντα οιακίζει Κεραυνός»! Ήτοι, «όλα δε , τα πάντα δηλαδή, τα κατευθύνει ο Κεραυνός». Και δεν αφήνει τις τυχαίες εκδηλώσεις της Καθοδικής Ροπής (Εντροπίας) των βαρειών, σκοτεινών και χθονίων ``δεδομένων`` να τον πτοήσουν και να τον μολύνουν. Αυτά είναι αδυναμίες και μέριμνες του πλήθους των δούλων .

Πού εμείς δεν πρέπει να δίνουμε δικαίωμα ν' αποτολμούν να μας αγγίξουν - αλλ' ούτε καν να μας κοιτάξουν, με το λερωμένο τους βλέμμα!

Γιατί από ένστικτο, όταν πλέον είμαστε πυρφόροι μαχηταί κι ελεύθεροι απ' τις συνταγές και πρακτικές του πλήθους, γνωρίζουν κι αισθάνονται τα κοπάδια ότι: <u>η φωτιά του νου και της καρδιάς μας μπορεί πάντως να κάψη όποιον δεν μπορεί να αφυπνίση!</u>

«Μακρυά οι φαύλοι κι οι περιττοί!»

«Τις γάρ αυτών νόος ή φρήν; Δήμων αοιδοίσι (:στους δημαγωγούς) πείθονται και διδασκάλω χρείωνται ομίλω (δασκαλεύουν κοντά στον όχλο) ούκ ειδότες (αγνοώντας) ότι ***οι πολλοί κακοί, ολίγοι δε αγαθοί»***

** Βλέπε επόμενο άρθρο του γράφοντος.*

Ο Δρόμος της αυθεντικής Δράσεως: Για να κάνης κάτι, πρέπει να είσαι !
-Συμβιβασμός και Επανάστασις

Για να κάνης κάτι σοβαρό που να μη αυτοαναιρείται καθ' οδόν, πρέπει να είσαι κάτι μη αυτοαναιρούμενο: Να είσαι συγκροτημένος κι ενιαίος - πράγμα που δεν είναι τόσο απλό όσο ίσως ακούγεται στους αδαείς, αλλ' αποτέλεσμα σκληρού, μεθοδικού κι εσωτερικού Αγώνος, του Μεγάλου Πολέμου της Παραδόσεως των αρχαίων Αρίων, μέσω του οποίου μπορείς να προσεγγίσης αυτό που είσαι δυνάμει (με Αριστοτελική ορολογία) και κατ' ουσίαν: μέσω, δηλαδή, του Αγώνος μπορείς να γίνεσαι αυτό που μπορείς να γίνης: Αυτό δεν είναι ο,τιδήποτε τυχόν « αποφασίση» κάποιος, αλλά κάτι που εκ φύσεως και εν σπέρματι ενυπάρχει ήδη μέσα σου εγγενώς ως δυνατότης. Άρα είναι η Φυλή που ως φύσις (: εγγενής δυνατότης) και ως πνευματικό πρότυπο (: εν τω βάθει ουσία) προσδιορίζει το ατέρμονο μονοπάτι της τελειώσεώς μας, εν σχέσει προς το δεδομένο πρότυπο, αλλά και καθορίζει το πρότυπο, ασφαλώς, καθ' εαυτό.

Τώρα, το να είσαι ως προϋπόθεσις του να κάνης, έχει πλέον καταδειχθή ότι σημαίνει να γίνεσαι , πλησιάζοντας συνεχως το φυλετικό πρότυπο της τελειώσεώς σου -

άρα, γίνεσαι στο εσωτερικό πεδίο εν ώ εκ παραλλήλου κάνεις (δράς) στο «εξωτερικό», πεδίο, αυτό του Μικρού Πολέμου των αρχαίων, που όσο υποτάσσεται κι εξυπηρετεί το πρώτο πεδίο (του «Μεγάλου Πολέμου» των Αρχαίων Αρίων), τόσο η δράσις γίνεται αυθεντική, φωτεινή και βαθύτατα αποτελεσματική. Κι όσο οι δύο αυτοί πόλεμοι διαχωρίζονται, τόσο γίνεται κήβδιλη και βέβηλη η εξωτερική μας δράσις.

Η σύγχρονη υλιστική κι ωφελιμιστική σκέψις, βεβαίως, καμμίαν είδησι δεν μπορεί να έχη αυτών των αληθειών. Διότι εκπροσωπεί το πιο χυδαίο, κοινό-τυπο και ψευδεπίγραφο (ως δήθεν «ρεαλιστικό») ψεύδος, το ψεύδος των πολλών που εξιδανικεύουν την άψυχη και άχαρη κενή ωφελιμιστική τους δράσι, που ως μοναδικό δυνατό στόχο αναγνωρίζει την υλική απόδοση κι όχι τις αθάνατες άυλες αξίες των αρίστων: «Αιρούνται γαρ έν αντί απάντων οι άριστοι, κλέος αέναον θνητών, οι δε πολλοί κεκόρηνται όκωσπερ κτήνεα» (: Διότι, απ' όλα τα οφέλη, οι άριστοι διαλέγουν αυτό το ένα: την αθάνατη δόξα των ανθρώπων - εν ώ οι πολλοί απλώς στομώνονται μέχρι πλησμονής, όπως ακριβώς τα οικόσιτα ζώα) [Ηράκλειτος]

Ο δρόμος αυτός είναι πράγματι τόσο δύσκολος ήδη, εξ αρχής, ώστε να γίνεται τελείως αδύνατος για όποιον είναι διατεθειμένος να βρή μία «μέση λύση», να έλθη σε συνδιαλλαγή με το Σύστημα: εκτός, όμως, του ότι ακόμη και μία «νίκη» μέσω συνδιαλλαγής δεν θα ήταν μία κατατρόπωσις του Εχθρού (μέσα κι έξω μας) αλλά μία τροποποιημένη υποταγή σ' αυτόν, χάνοντας την καθαρότητα του πνευματικού σου περιεχομένου χάνεις την ικμάδα της υπάρξεως σου, χάνεις την νιότη και το υπόβαθρο κάθε αυθεντικού και ανεξαντλήτου κινήτρου - αντί πινακίου φακής ...Για να γίνης πιο «αποδεκτός», για να «περάσης καλύτερα» - δηλαδή, ευκολότερα!!!

Η ρίζα μιας τέτοιας στάσεως είναι κατ' εξοχήν σάπια και αντι - ηρωική: κι αυτήν την ρίζα της σαπίλας ή την αποκαλύπτει και την χτυπάει κανείς μέσα του, με τους κεραυνούς της Συνειδήσεως και της αφυπνισμένης εσωτερικής ενεργείας («Τα δε πάντα οιακίζει Κεραυνός»!), ή συμβιβάζεται ενδίδοντας σ' αυτήν - ελάχιστα πρώτα, μετά λίγο, ύστερα μέτρια κ.ο.κ. Κι η σήψις προχωρεί κατόπιν ως καλπάζουσα αρρώστεια και ανεξέλεγκτο καρκίνωμα που έχει μολύνει και το αίμα... Βεβαίως αυτή η επιλογή, που είναι και η των πολλών, είναι που εξαίρεται και γυαλίζεται απ' τους κρατούντας και κατέχοντας μιας κατ' εξοχήν Σκοτεινής Εποχής όπως η δική μας.

Διότι οι άριστοι ήσαν μεν πάντα λίγοι, η εξαίρεσις για τους πολλούς - διότι όπως διαπιστώνει ο Ηράκλειτος, πού είναι ο «νούς» και η «σωφροσύνη» τους; («Τις γάρ αυτών νόος ή φρήν;») - πλήν όμως, οι άριστοι ήσαν άλλοτε πρότυπα, παραδείγματα προς μίμησιν και ηγέτες. Σήμερα, όμως, η οχλοκρατία έχει διεισδύσει σ' όλα τα επίπεδα, δαιμονικώς και χθονίως αποχαλινωμένη, αυθάδης και σαρωτική: Καμμία δικτατορία δεν μπορεί να πλησιάση σε στυγνότητα και καθολικότητα αυτήν του όχλου - μάλιστα δε, όταν αυτή υποκινείται και συντονίζεται από (αθέατες κι όμως πασίγνωστες!!!) ολιγαρχίες αντι - αρίστων υπανθρώπων που επωφελούνται πλήρως της Συγχύσεως και της βαρειάς ισοπεδώσεως...Με τα γνωστά, μάλιστα, τερατώδη σύγχρονα τεχνικά μέσα υποβολής και επιβολής, που διεισδύουν παντού και σφυροκοπούν ασταμάτητα και από βρεφικής ηλικίας:Έτσι ολοκληρώνεται αυτό το τόσον εμετικά θυμιατισμένο απ' την δειλία και ενδοτικότητα, ακόμη και (ψευδώς!) υποτιθεμένων «φωτεινών» υπάρξεων, καθεστώς: η Δημοκρατία! Προς πλήρωσιν, σφράγισιν και αξιοποίησιν της Απάτης - ήτοι, προς ενταφιασμόν κάθε ίχνους αυθεντικού Αγώνος εναντίον της, που μόνον απ' τους αυθεντικούς κι απροσβλήτους αρίστους μπορεί να προέρχεται!

Τότε, λοιπόν, αιωνία σου η μνήμη Ελλάς, Φυλή κι Αίμα μας - ας αρχίσουμε, συνεπώς, όλο μαζύ το «καρακατσουλιό» (κατά πώς ομολογεί γνωστός «νεοορθόδοξος» διανοητής) να παραληρούμε (καθώς αρμόζει σε τυφλούς δογματικούς κι ευαγγελιζομένους την - υποχρεωτικήν!!! - «σωτηρίαν» μεσανατολίτες...) φληναφώντας περί της «οικουμενικότητας του Ελληνισμού» - ή και, «σε β' φάση», «ελληνικότητος των οικουμενιστών» (- ρε μήπως τα μπερδέψαμε με την εβραϊκότητα;;;) κ.ο.κ.

Παρηγοριά στον άρρωστο!

Κύριοι «συνδιαλλεγμένοι», υπάρχει κάτι που ο Λαός ονομάζει «καλός αλλά λίγος»... Ας πούμε, τέλος πάντων, στην «μοντέρνα» γλώσσα των «δικαιωμάτων»: «Δικαίωμά σας» να είστε «λίγοι» - έ, μη έχετε όμως και την απαίτησι τον συμβιβασμό και την εθελότυφλη δειλία σας να μας τα φορέσετε κολλάρο - έστω κι αν αυτό σας είναι απαραίτητο για να πείσετε και τους εαυτούς σας!!!

Ακριβώς, όμως, επειδή αυτός ο πεμπτοφαλαγγίτικος κι αιμοσηπτικός τρόπος «δράσεως» των μολυσμένων, συμβιβασμένων και «συνδιαλλεγμένων» ανερματίστων ψευδοαγωνιστών συνιστά γι' αυτούς μηχανική ψυχολογική ανάγκη στο ανεξέλεγκτο υπανθρώπινο επίπεδο των σκοταδιών και των ημι-φωτισμένων συμπλεγμάτων τους, δεν θα μας ακούσουν αλλά θα συνεχίσουν να δρουν έτσι: Δηλαδή, ως οι πλέον επικίνδυνοι πράκτορες του Συστήματος, ως οι πλέον θανάσιμοι εχθροί του μοναδικού, ασυμβίβαστου και φωτεινού Δρόμου της εκ βάθρων Επαναστάσεως.

Ο Συμβιβασμός δεν είναι κατ' ανάγκην ιδεολογικός με την συνήθη έννοια. Την αληθή του έννοια ο Συμβιβασμός, όπως και η ασυμβίβαστη επανάστασις απεναντίας, την αποκτά στο εσωτερικό πεδίο - τα δε εξωτερικά σημάδια του μπορεί κάλλιστα εκτός από «ιδεολογικά» να είναι, <u>και κυρίως είναι</u>, βιοθεωρητικά, αισθητικά ή όπως <u>αλλοιώς</u> θα μπορούσαν να εκδηλωθούν και να ονομασθούν.

Οφείλει ο καθείς να προλαμβάνη και να θεραπεύη την αλλοίωσι, την λήθη και την ψευτιά μέσα του πρωτίστως: τότε μόνον θα μπορεί ασφαλώς να την διαγνώση και γύρω του!

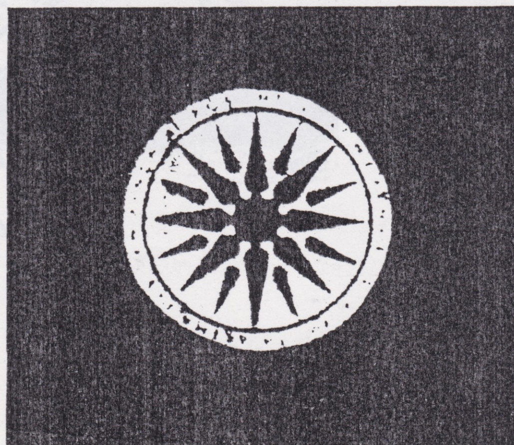
Κι αν δείχνουμε επιείκεια, αυτή <u>δεν</u> αφορά την αρρώστεια αλλά τους αρρώστους! <u>Όχι</u>, όμως, αυτούς που έχουν την αρρώστεια για σημαία τους...

Για ένα μόνον άρρωστο επιβάλλεται <u>απόλυτη</u> σκληρότης: για τον εαυτό μας - γιατί η απέναντι σ' αυτόν επιείκεια είναι θηλυπρέπεια κι ανοχή της αρρώστειας!

Το Σύστημα πρέπει να πολεμηθή παντού και πάντοτε, τα κάστρα μας είναι περιζωσμένα απ' τον χείριστο και μέγιστο Εχθρό - και δεν χρειάζονται πολλές κερκόπορτες για ν' αλωθούν: μία φθάνει! Αυτός είν' ο Δρόμος των αρίστων: οι όχλοι κι οι οχλόπληκτοι ας μείνουν στα φτηνά κι αποδοτικά πλαστικά τους λάβαρα - ***<u>ΜΑΚΡΥΑ ΜΑΣ !!!</u>***

Γιατί λάβαρό μας δεν είναι η «λογική» των δειλών και «συνετών» αστιζόντων συνοδοιπόρων του Εχθρού, αλλ' αυτά τα ***<u>αμόλυντα</u>*** *και* ***<u>ανυπόστειλα</u>*** *(κ. Φελόπουλε!) λάβαρα του αθανάτου Αίματος, με τον Χρυσό Ήλιο του Πνεύματος στο άφατο Κέντρο - τον ανίκητο Ήλιο (Sol Invictus) της Ψυχής μας!!! - με τα οποία οι πρόγονοί μας έδρασαν κι εμεγαλούργησαν!. - Κι όποιος δεν σέβεται τα λάβαρά μας, θα σεβασθή πάντως το ξίφος μας: «**Παιδιά μ' εσείς-Αητοί της Γής***

τους όχλους διασκορπείστε!
Της νιότης πια και της αλκής
το Λάβαρο να στήστε ! »

Κατά τον έλεγχο της «επιστολής προς ένα έφηβο», διεπιστώθη κατά την δειγματοληπτική ανάγνωσί του από εφήβους ότι, χάρις στην αγραμματωσύνη στην οποία τους βυθίζει το αντεθνικό και ψυχοκτόνο εκπαιδευτικό μας σύστημα, εξέλαβον ενίοτε τα εκεί αναφερόμενα «λανθάνοντα πρότυπα» ως ... λανθασμένα πρότυπα! Γι' αυτό, και προς άρσιν τόσον γλωσσικών όσον και ουσιαστικών ενδεχομένων παρερμηνειών, διευκρινίζουμε δι' εικόνων και διαχωρίζουμε ευκρινώς τα μεν των δε : τα λανθάνοντα, δηλαδή, από τα λανθασμένα πρότυπα που προβάλλει και προωθεί, εμμέσως, αμέσως και δι' όλων των μέσων, το Σύστημα:

Τα λανθάνοντα πρότυπα,

...και τα λανθασμένα!

<u>Φωτεινή Συνειδητότης και Συμβατικός Χρόνος</u>

«Οι ανόητοι είναι σαν τους ρυτιδισμούς πάνω στο νερό,
γιατί ο,τιδήποτε κάνουν γρήγορα εξαφανίζεται.
Αλλά οι δίκαιοι είναι σαν σκαλίσματα πάνω σε πέτρα,
γιατί και η μικρότερη πράξη τους διαρκεί.»

Η συμβατική αντίληψη του χρόνου, που τον προσδιορίζει δίνοντάς του γραμμική έννοια, είναι ίσως μια απ' τις μεγαλύτερες νοητικές παγίδες. Κατ' ουσίαν δημιουργεί μια επίπλαστη εξελικτική πορεία, θέλοντας να μας πείσει ότι οδηγεί προς την άνοδο, ενώ στην πραγματικότητα η μοναδική εξέλιξη είναι η σκέδαση της ψυχοπνευματικής ενέργειας του ανθρώπου και η κατασπατάληση του δυναμικού, που οφείλεται καθαρώς στα βιολογικά του εφόδια. Ανέλιξη θα σήμαινε σε πρώτο στάδιο, τουλάχιστον, αύξηση της εσωτερικής του επιγνώσεως η οποία με την σειρά της, σ' ένα επόμενο στάδιο, θα 'φερνε την πρώτη σπίθα της αληθινής ζωής μέσα του, την ελπίδα της αφυπνίσεως.

Αρκεί να αναφέρω, ως παράδειγμα, το γεγονός ότι η προσδιοριζομένη, χρονικώς, διάρκεια Ζωής, αντιμετωπίζεται ως ποσότητα η οποία μέσω μιας απόλυτης αριθμητικής συγκρίσεως, φαίνεται διαρκώς να αυξάνει. Λέμε ότι ένα «ανθρώπινο» σχήμα ζωής, βρίσκεται στην νηπιακή ηλικία των 2 ή 3 ετών. Αργότερα το ατελέστερο αυτό σχήμα ζωής λέμε ότι έφθασε στην παιδική ηλικία των 8 ή 10 ετών και ούτω καθ' εξής, προσθέτοντας διαρκώς κάποια χρόνια, αναφερόμαστε στην περίοδο της εφηβείας, της ενηλικιώσεως κλπ. Όμως, κάθε ένα απ' αυτά τα στάδια μεταβάσεως έχει το δικό του κριτήριο χρόνου, ως επακόλουθο των εσωτερικών βιολογικών ρυθμών, που με τη σειρά τους εναρμονίζονται με τους συμπαντικούς ρυθμούς. Η προσπάθεια, λοιπόν, εντάξεως αυτών των απείρως ισχυροτέρων ρυθμών, που προσδιορίζουν κάθε εκδήλωση, και που πάντοτε επιβάλλονται, σ' αυτή την γραμμικότητα, εκτός του ότι είναι άστοχη, αποτελεί ισοπέδωση και καταστροφή.

Όμως, ακόμη και ο βιολογικός προσδιορισμός του χρόνου είναι από μόνος του ανεπαρκής. Διότι, πέραν του «αναμενομένου» βιολογικού ρυθμού ενηλικιώσεως, εξελίξεως και γηράνσεως, ο προσδιορισμός της ισορροπίας και, ενδεχομένως, της ανελίξεως (ή μη) κατά τρόπον αναγεννητικό, των εσωτερικών ενεργειών του όντος στα διάφορά του επίπεδα, ακυρώνει σε εξαιρετικές περιπτώσεις ή, απεναντίας (στην αντίθετη περίπτωση) επιταχύνει, την αναμενομένη βιολογική γήρανση. Θα ήταν προτιμότερο, ο προσδιορισμός της βιολογικής ηλικίας να γίνονταν με βάση την ισορροπία ή μη των εσωτερικών ενεργειών του όντος και την εναρμόνιση, ή μη, αυτών με τα ροϊκά ενεργειακά πεδία της φύσεως - και την φυσικότητα ή διαστροφή των αντιδράσεών του, συνεπεία των προαναφερομένων αιτίων. Κατ' αυτόν τον τρόπο θα προέκυπτε μια διαφορετική ακολουθία κρισίμων χρονικών σημείων ευσταθείας ή ασταθείας, που θα προσδιόριζε την αληθή ύπαρξη από την μη ύπαρξη - με λυδία λίθο την Συνειδητότητα και προοπτικές ανελίξεως απεριόριστες.

Μ' αυτό το σκεπτικό, κάθε είδους μηχανικότητα αποτελεί κατάσταση μη υπάρξεως. Αρκεί να δούμε τα καλοκουρδισμένα ρομποτάκια των πόλεων, για να βεβαιώσουμε το πόσον αληθής είναι αυτός ο ισχυρισμός.

Αυτήν, λοιπόν, την κακώς προσδιοριζομένη, «διάρκεια Ζωής», που φαίνεται να αυξάνει, ενώ κατ' ουσίαν φθίνει, το σημερινό σύστημα των ποσοτικών αξιών, την ταυτίζει με την υποτιθέμενη ψυχοπνευματική ανάπτυξη, εισάγοντας το ανθρώπινο σχήμα ζωής στα προκρούστεια έλαστρα, της υποχρεωτικής εκπαιδεύσεως. Χρησιμοποιώντας έναν αυθαίρετο και χωρίς φυσική αντιστοιχία νόμο, μια που τα κριτήρια είναι ποσοτικά, εξωτερικά, βαρέως υλιστικά, γίνεται αυτομάτως μια συνεπαγωγή, που θέλει να μας πείσει ότι το όν εξελίχθηκε. Όχι «κύριοι», αντιθέτως, <u>διαστρεβλώθηκε</u>, <u>συσκοτίσθηκε</u>! Μπορεί για εσάς να έγινε ένας «υπεύθυνος

δημοκρατικός πολίτης» έτοιμος να σας ψηφίσει - για εμάς, όμως, υποβιβάσθηκε στο επίπεδο του πιθήκου, αφού εκπαιδεύτηκε με διεργασίες μιμητικού τύπου.

Παρατηρώντας με πιο τρόπο ο σημερινός μέσος «πολίτης» ακολουθεί τις «μόδες», συντονίζεται με τους νεγροειδείς ρυθμούς της ψυχοδιαστροφικής σύγχρονης «μουσικής»,υιοθετεί την γνώμη των πολλών - που του επιβάλλουν τα ΜΜΕ - και, γενικώς, μηχανοποιείται, καταλήγουμε εύκολα στο συμπέρασμα ότι δεν είναι παρά ένας ουραγκοτάγκος με «καρδιά» εκφυλισμένου χριστιανού˙ αν διέθετε την καρδιά του ζώου που αναφέρω, θα διατηρούσε μια στοιχειώδη φυσικότητα, θα μπορούσε τουλάχιστον να «δαγκώσει».

Περιέπεσε, δηλαδή, στην κατάσταση της μη υπάρξεως και όλη του η ενέργεια, κατευθύνεται από ένα σκιώδες παράκεντρο επίπλαστης, μη αυθεντικής, συνειδήσεως- προς τις ενεργειακές καταβόθρες, τις «μαύρες τρύπες» του αστικού χώρου, που τόσο επιτηδευμένα έχουν διασπείρει οι κάθε είδους έμποροι ναρκωτικών.

Πώς λοιπόν αυτή η «κοινότητα» των νεκρών-ζωντανών (των «ζόμπις»), των «χαμένων κορμιών», να επηρεάσει το ιστορικό γίγνεσθαι, που υπακούει στους κοσμικούς ρυθμούς, όταν και το ελάχιστο ποσόν ενεργείας, που αντλεί μέσω του διαρκούς βαμπιρισμού, εντροπιάζεται , χωρίς να παράγει έργο;

Αληθινά σας λέγω, αδύνατον. Είναι άστοχο να ζητάμε από τα μυρμήγκια να κινήσουν βουνά!

Μόνον εκείνος που καταφέρνει να απεμπλακεί απ' τα γρανάζια της μηχανικότητος, των πολυπλόκων μηχανισμών, σπάζοντας τον φαύλο κύκλο του μυαλού του, <u>κόβοντας</u> τον γόρδιο δεσμό, θα μπορέσει να εξέλθει από τα λαβυρινθοειδή σκοτεινά μονοπάτια της χαώδους περιδινίσεως, στην οποία έχει εγκλωβισθεί, ως νικητής και τροπαιούχος επιδεικνύοντας την κεφαλή του υπερτροφικού «χρυσού μόσχου».

Μόνον εκείνος που θα αποκτήσει επίγνωση ότι το ατομικό του σχήμα ζωής, περιορίζεται από τα χωροχρονικά όρια της διαρκούς φθοράς και ότι εκείνο που πραγματικά ζεί είναι η Λαϊκή Κοινότητα, το Έθνος του, θα μπορέσει να «σπάσει» αυτά, ακριβώς, τα «δεσμά». Ο άκρατος ατομικισμός οδηγεί σε αδιέξοδα, γιατί είναι μια ιδιοτελής διεργασία, εγκλωβισμού της ενέργειας, που μόνο σε έκρηξη, διασπορά και διάλυση μπορεί να οδηγήσει.

Μόνον εκείνος που θα συγκροτήσει την ατομική του ζωή, συμφώνως με τους νόμους και τις αρχές της Εθνικής-Λαϊκής Παραδόσεως, θα μπορέσει να αποκτήσει επίγνωση του αληθούς - υπαρκτού - ψυχικού κέντρου, ενός κέντρου με αχρονικό χαρακτήρα, της αιώνιας και άφθαρτης Λαϊκής Ψυχής.

Μόνον εκείνος, θα γίνει κοινωνός της θείας φύσης της και θα γευθεί την αληθινή Ζωή , την Πηγή της ύπαρξης του.

Μόνον εκείνος είναι αληθινός άνδρας και επαναστάτης, αυτός που ακολουθεί την υπέρτατη ατραπό της αυτοθυσίας προς την Λαϊκή Κοινότητα. Αυτή η ατραπός του πνευματικού ηρωϊσμού και της υπερβάσεως είναι που μπορεί να οδηγήση στην αληθή θέωσι: για μας, αυτή είναι «η οδός και η αλήθεια και η Ζωή» !

Μόνον εκείνοι που έχουν συγκροτήσει μια τέτοιου είδους Κοινότητα, εντός των κόλπων του ευρυτέρου συνόλου, του Έθνους, κατέχουν, με βάση τους νόμους της αναλογίας προς το ατομικό σχήμα ζωής, το Κέντρο της ύπαρξης του, τον Πυρήνα του, την Ψυχή του. Ως φυσική και αβίαστη έκφραση - προέκταση αυτής της μοναδικής εσωτερικής, βιωματικής καταστάσεως, έρχεται και η εξωτερική τους δράση να ενοποιηθεί με τους κραδασμούς της ψυχικής τους φορτίσεως, η οποία, πρό παντός, πρέπει να παραμένει ενεργός. Τα πάντα γύρω τους, έρμαια, αρχίζουν σιγά-σιγά να περιστρέφονται γύρω απ' αυτόν τον ισχυρό, φωτεινό πόλο˙ τα σκότη διαλύονται, το Έθνος ,ως βιολογική μονάδα, αποκτά επίγνωση του ρόλου του, των ιστορικών πεπρωμένων του - έρχεται η « ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»...

<u>ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ</u> !

"LOKAMANYA" Bâl Gangâdhar Tilak

Πρόσφατα κυκλοφόρησε στήν Ιταλία από τίς εκδόσεις ECIG (διεθνείς πολιτιστικές εκδηλώσεις - Γένοβα) τό βιβλίο τού "Lokamanya" Tilak. "Η αρκτική κατοικία στις VEDA". Αφήνουμε και παρακολουθούμε προσεκτικά τόν Ιταλό κριτικό τής εκδόσεως Carlo Terracciano : "... Στήν ατέλειωτη εκδοτική αφθονία πού κάθε χρόνο εμφανίζεται στά βιβλιοπωλεία. πολύ λίγα είναι τά κείμενα τά άξια έστω καί προσοχής. ακόμη δέ λιγώτερα όσα προορίζονται νά ξεπεράσουν τήν αυστηρή εξέταση τού χρόνου καί τής μνήμης. Άλλωστε ή σύγχρονη τάση τών εκδόσεων είναι σαφώς νά δημιουργήση "προϊόντα" ευχερώς καταναλώσιμα. όλο πιό εξειδικευμένα καί περιωρισμένα - όταν δεν πρόκειται γιά φανερές συρραφές. όλο και πιό κοντά στά εγκόσμια χρονικά.

Εμπρός σέ ένα τόσο ανέλπιδο πανόραμα. τό νά βρεθεί στά χέρια μας ένα κείμενο πού ενώνει τήν πολιτιστική εμβάθυνση και τή σοβαρή διακλαδικότητα (:συνένωσι ποικίλων γνωστικών κλάδων) με την σύγχρονη σκέψη. προσφέρει τήν ίδια αίσθησι μέ τόν χαμένο ταξιδιώτη σέ μιά έρημο πού θάβλεπε νά αναδύονται δροσερά καί καθαρά νερά. Καί αυτό τό θεμελιώδες έργο τού Tilak αυτό μάς δίνει. Κι ακόμη. όμως. πιό πέρα, "η αρκτική κατοικία στις VEDA" έχει τό σπανιώτατο χάρισμα νά ανοίγη στόν αναγνώστη τόσο νέες καί απρόσμενες προοπτικές. ώστε νά αποτελέση γιά τόν προσεκτικό ερευνητή σχεδόν μιά αποκάλυψη· είναι μιά δέσμη φωτός πού φωτίζει τήν ιστορία καί τήν προϊστορία τού πολιτισμού μας. επιβεβαιώνοντας καί σταθεροποιώντας πιθανές προηγούμενες υποθέσεις πού εκφράσθηκαν μέσω άλλης οδού.

Τό όνομα τού "Lokamanya" ("Σεβαστός από όλον τον κόσμο") Bâl Gangâdhar Tilak (1856-1920) δέν ήταν εντελώς άγνωστο στούς πιστούς τής Παραδόσεως ακόμη καί στή Δύση. όπως μάς υπενθυμίζεται στήν παρουσίαση τού εκδότη. πού μάς προσφέρει μιά συνθετική βιογραφία. Τό όνομά του πράγματι αναφέρεται τόσο από τόνΓκενόν όσο καί από τόν Έβολα.

Άν καί ό Tilak υπήρξε ένας βαθύς γνώστης τής δυτικής κουλτούρας καί επιστήμης. από τά μαθηματικά ώς τήν αστρονομία. από τή φυσική ώς τήν γεωλογία. από τήν αρχαία καί σύγχρονη ιστορία ώς τήν φιλοσοφία κ.λ.π.. υπήρξε προπάντων ένας ατρόμητος υπερασπιστής τής Ινδουϊστικής Παραδόσεως καί τής ορθοδοξίας της. Γιά νά τήν υπερα σπισθή πολέμησε. στίς γραμμές τού Κόμματος τού Ινδικού Συμβουλίου. τήν αγγλική πολιτική καί στρατιωτική κατοχή καί επιρροή στην Ινδία. Καί γι' αυτό πλήρωσε σκληρά γιά έξι χρόνια στίς φρικτές αγγλικές φυλακές τής Βιρμανίας πού θά "φιλοξενήσουν" κι έναν άλλο μεγάλο πατέρα τής ανεξαρτησίας. τόν SUBHAS CHANDRA BOSE. μεγάλο εκτιμητή τού Tilak. Άν αυτός δεν είχε χαθεί πρόωρα την 1η Αυγούστου τού 1920. σίγουρα τό όνομά του θά ήταν σήμερα γνωστό σ' όλο τόν κόσμο ώς προμάχου τής ελευθερίας τού λαού του - πολύ πρίν από τήν εμπειρία τού Γκάντι. Αλλά ήδη τό ερευνητικό του έργο τού χάρισε μία θέση στήν ιστορία τής ινδικής σκέψης τού αιώνα μας - καί. ίσως. όχι μόνον.

Τό θέμα στό οποίο αναφέρεται είναι εύκολο νά ειπωθεί αλλά δύσκολο νά πραγματωθεί : μέσω τής μελέτης τών VEDA. των ποιημάτων τής ινδο-αρίας παραδόσεως. καί τής συγκρίσεως με τίς πιό σύγχρονες έρευνες καί ανακαλύψεις τών δυτικών επιστημών, μπορούμε νά βεβαιώσουμε ότι ή αρχέγονη. πρωταρχική κατοικία τών αρίων φύλων υπήρξε ΠΟΛΙΚΗ. ό Βόρειος Πόλος καί ή προσκείμενη πρός τόν Αρκτικό πόλο ευρωασιατική πλευρά.

Από εκείνο τό εστιακό σημείο πηγάζει η υπερβόρεια παράδοσίς μας. του URVOLK (:αρχεγόνου Λαού). η θρησκευτικότητά της. οι Μύθοι καί οι Τελετές της πού ξαναθυμίζουν σέ επικο-δραματική μορφή τήν αντίθεση μεταξύ τής μεγάλης αρκτικής νύχτας καί τής επανεμφάνισηςτού ήλιου. Μία θρησκευτικότητα πού. ακριβώς γι' αυτό, εκφράζει στίς τελετές τού Χειμερινού Ηλιοστασίου τό απόγειο τής καθαρής τής θυσίας.

Στά πρώτα κεφάλαια, πού αρχίζουν κάθε φορά από μία σειρά περιληπτικών τίτλων τού αναλυομένου θέματος, ό Tilak κάνει μία εμβάθυνση στήν διάρκεια τών προϊστορικών χρόνων, στήν περίοδο τών παγετώνων καί στίς αιτίες τους (μετάπτωση τών ισημεριών κ.λ.π.) καί μία συγκριτική μελέτη τών διαφόρων θεωριών στούς ιστορικούς κύκλους.

Γιά όποιον γνωρίζει τίς σημερινές γεωγραφικές καί κλιματολογικές συνθήκες τού Βορείου Πόλου, η υπόθεση μίας πολικής καταγωγής τών Αρίων θά φαινόταν παράλογη· όχι τόσο γιατί τό "πολικό" ψύχος δέν επιτρέπει παρά σπάνιες καί ειδικές μορφές ζωής, όσο διότι, ἐν αντιθέσει πρός τήν Ανταρκτική, ἡ Αρκτική δέν είναι ήπειρος, μία γή καλυμμένη από αιώνιους πάγους, αλλά μία παγωμένη θάλασσα. Αλλά ό ίδιος ό Tilak σύντομα απελευθερώνει τό πεδίο από παρόμοιες αντιρρήσεις. Κατά τήν έν λόγω περίοδο τό κλίμα ήταν εντελώς διαφορετικό. Μετέπειτα ή απόκλισις τού γηίνου άξονος προκάλεσε μία ολική κλιματική μεταβολή πού μετέτρεψε σέ άγονες ερημιές εκτάσεις πού μέχρι τότε ευνοούνταν από ήπιο κλίμα, εύκρατο, υποτροπικό, σχεδόν σέ μιά αιώνια, ζεστή άνοιξη, χωρίς μεγάλες διακυμάνσεις, ευνοουμένη ακόμη από τά ζεστά ρεύματα τού ωκεανού. Επί πλέον, μελετώντας τήν γεωλογική σύνθεση, ό συγγραφέας αποκαλύπτει, πώς οί σημερινές βορειο-σιβηρικές νήσοι, οί SPITZBERGEN καί ή Νέα Zemlja δεν είναι άλλο από τίς ορεινές κορυφές μιάς βυθισμένης Ηπείρου πού εκτείνονταν γύρω από τον πόλο (το βάθος τού Αρκτικού Ωκεανού στά βόρεια τής Σιβηρίας είναι σχετικά μικρό, περίπου 200 μέτρα). Αυτή η ήπειρος υπήρξε στήν Μειόκαινο καί Πλειστόκαινο εποχή, όταν ή διαίρεσις τών ηπείρων δέν είχε ακόμη διαμορφώσει τόν πλανήτη ακριβώς όπως σήμερα εμείς τόν βλέπουμε.

Τό ήπιο κλίμα τής προπαγετώδους περιόδου ήταν σύμφωνο μέ τήν ανθρώπινη ιδιοσυγκρασία καί μέ τήν δημιουργία ενός μεγάλου πολιτισμού, ακριβώς εκείνου τού άριου πολιτισμού από τόν οποίο καταγόμαστε μέσω διαφόρων περασμάτων καί μεταναστεύσεων.

Γιά νά ενισχύση αυτό, πού είναι περισσότερο από μιά θεωρία, ό Tilak προσάγει τήν υποστήριξη ενός σημαντικού αριθμού επιστημονικών ημερομηνιών μέ αναφορές σέ αποσπάσματα τών VEDA, τά οποία, σωστά αναπαρουσιαζόμενα, μάς αποκαλύπτουν τελικά τήν έστω φιλολογική απόκρυφη σημασία τους, παραπέμποντάς μας σέ αστρονομικά χαρακτηριστικά, φυσικά, γεωγραφικά, δηλώνοντας ένα πολικό κέντρο καί/ή γύρω από τόν πόλο, πού έχουν ελεγχθεί καί διαλεχθεί απ' τόν ίδιο τόν συγγραφέα.

Όλη η ατελείωτη ινδική μυθολογία τής RIG-VEDA (αλλά ακόμη καί τό επικό ποίημα Mahâbharâta), οί θεοί καί οί ήρωες τής ινδικής Παραδόσεως, τό όρος Meru καί οί βεδικές νύχτες καί αυγές, όλα αποκτούν νέο φώς από τήν μελέτη τού Tilak. Είναι ένας μυστηριώδης καί μαγευτικός κόσμος πού σχεδόν ξαναπαίρνει ζωή, θερμότητα, ωστική δύναμι, κάτω από τά μάτια μας, όπως όταν τό αίμα ξανακυλά στίς φλέβες, στίς παγωμένες από τόν καιρό αρθρώσεις. Δέν μπορούμε νά αποφύγουμε ένα ρίγος ανακαλύπτοντας μία χαμένη ταυτότητα, ένα μυστικό κάλεσμα τού αίματος, μία αναγέννηση της αταβιστικής (προγονικής) μνήμης, μία ανακάλυψη αυτού πού τό πιό ατομικό αυθεντικό ΕΓΩ εν τω βάθει πάντα γνώριζε καί συντηρούσε - αλλά ποτέ δέν είχε εκφράσει μέ τόσο ξεκάθαρη καί αναλυτική μορφή... Ό TILAK αναπτύσσει τίς απόψεις του μέ φαινομενική απλότητα καί σαφήνεια, συναρπάζοντας τόν αναγνώστη μέ τήν Καρδιά, τόν Νού καί τό Πνεύμα.

Μακρύς είναι ό δρόμος, όπως υπήρξε εκείνος πού χιλιάδες καί χιλιάδες χρόνια πρίν (τουλάχιστον 8.000 πρίν από τό χρονολογικό μας μεταίχμιο - δηλ. 10.000 χρόνια πρίν από σήμερα) - διήνυσαν οί πρόγονοί μας κατεβαίνοντας ακτινωτά πρός τόν Νότο, στίς πεδιάδες τής Ευρω-Ασίας, γιά νά ξεφύγουν από τό σφίξιμο τού πάγου, από τήν εξάπλωσι τών παγετώνων.

Τά ιερά κείμενα πού αναφέρονται στίς μεγάλες αρκτικές ημέρες καί νύχτες δέν είναι μόνον εκείνα πού φυλάσσονται ζηλότυπα από τόν ινδικό κλάδο τής VÖLKERWANDERUNG (Λαϊκής Μεταναστεύσεως) τού Υπερβορείου λαού.

Βρίσκονται κι άλλες αναφορές γιά τήν μοναδική πρωταρχική κατοικία τού πόλου, ακόμη καί στήν AVESTA τών Περσών τής ιρανικής θρησκείας τού Ahura Mazda καί τού Μίθρα, συμβόλων τού φωτός. "Τα ιερά βιβλία τών Βραχμάνων καί τών Περσών είναι δίδυμα βιβλία τής Αρίας φυλής", μάς θυμίζει ο TILAK πού αφιερώνει όλο τό XI κεφάλαιο στήν AVESTA - γιά νά επεκταθή μετά στήν έρευνα τής συγκριτικής μυθολογίας, στό επόμενο κεφάλαιο, στήν θρησκευτικότητα τής αρχαίας Ρώμης, τής Ελλάδος, τής Λιθουανίας, τών Κελτών, γιά νά φθάση έν τέλει στόν σκανδιναυικό θρύλο τού ODIN καί τού THOR, τόν θεό τού πολεμικού σφυριού. Όλα συνδέονται καί τά ιερά κείμενα παραπέμπουν τό ένα στό άλλο.[1]

Τό τελευταίο συμπερασματικό κεφάλαιο καί ανακεφαλαιωτικό σταθεροποιεί, όπως ειπώθηκε, σάν αρχή τής τελευταίας παγετώδους περιόδου εδώ καί 8.000 ή 10.000 χρόνια πρίν-καί μεταξύ 8.000 καί 5.000 χρόνια πρίν τήν αναγκαστική μετανάστευσι τών ARYA από τήν πολική κατοικία.

Ακολουθεί μετά μία ακριβής μελέτη τής διαρκείας τών Yuga (Κοσμικών Εποχών) (Krita, Trêta, Dvâpara, Kali Yuga) πού μαζί αποτελούν τήν "Yuga τών Θεών", τού Manvantara, τού Kalpa· γιά όλα αυτά παραπέμπουμε επίσης στό βιβλίο τού Gaston Georgel "Οί τέσσερις εποχές τής ανθρωπότητος"[2]*.*

Καί ίδιο είναι τό συμπέρασμα τών δύο κειμένων ακόμη καί όσον αφορά τήν γενέτειρα ζώνη τού πρωταρχικού αρίου πολιτισμού: ό Βορράς, ό Πόλος, τό ακρότατο σημείο τής Ευρωασίας. Πιό συγκεκριμμένα αναφέρεται : "φαίνεται πιθανότερο ότι ή πρωταρχική πατρίδα ήταν τοποθετημένη στά βόρεια τής Σιβηρίας, παρά στά βόρεια τής Ρωσίας καί τής Σκανδιναυίας". (Σελίς 302). Αστρονομία, γεωλογία, φιλοσοφία καί συγκριτική μυθολογία, παραδόσεις, μύθοι καί λαϊκοί θρύλοι, ιστορία καί γεωγραφία. . . όλα συγκλίνουν πρός τον *σιβηρικό* άξονα *(pivot siberiano). Αυτό είναι ακόμη, όπως διαβάζουμε σέ άλλη αναφορά, η γεωπολιτική καρδιά τής Ευρωασίας (l' Heartland mackinderiano). ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ καί ΙΕΡΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ μάς βεβαιώνουν εκάστη καί ομοφώνως συγκλίνουν στό νά αποδείξουν τήν καρδιά τής Ευρωασίας ως τήν αρχική πατρίδα τών αρίων φύλων, πού κατόπιν διεσκορπίσθησαν πρός τήν σκανδιναυο-βαλτική κατεύθυνσι, όπως καί σ' εκείνη τών κεντρο-ασιατικών υψιπέδων, μέχρι τά ιστορικά κέντρα τών Ινδιών, τού Ιράν καί τής μεσογειακής Ευρώπης.*

Ή Ρώμη καί ή Ελλάδα δέν υπήρξαν παρά τά τελευταία βήματα τής μεταναστεύσεως από τόν πολικό Βορρά, νέα πνευματικά κέντρα πού διατηρούν ίχνη τής αρχαίας πνευματικότητας καί ύπαρξης τής αρχικής φυλής ("κεντρικός" κύκλος ή μεσογειακός).

Μέ τήν "Δεύτερη" καί μέ τήν "Τρίτη Ρώμη", ακόμη καί τό γεωπολιτικό κέντρο τής μετέπειτα ιστορίας, τείνει νά μάς επιστρέψη όλο καί περισσότερο πρός τήν Γή τών Πατέρων, μέ τήν πιό κυριολεκτική σημασία τού όρου.

Βρισκόμαστε στό τέλος τού κύκλου, τό γνωρίζουμε, διανύουμε τήν KALI-YUGA τού Μεγάλου Έτους τού παρόντος Manvantara (τό έβδομο σύμφωνα μέ τό Georgel, στά μισά τής KALPA πού θα σημάνη τό τέλος τού σημερινού κόσμου)· θά ξαναβρούνε οί κληρονόμοι τού υπερβορείου λαού, σιβηριακού-πολικού, τόν δρόμο γιά νά ξανακατακτήσουν τήν αρχική τους κατοικία; Γιά νά ξαναβρούν τήν αληθινή τους Παράδοση, όταν ό τροχός τού μεγάλου ΈΤΟΥΣ περάση τό μοιραίο οριακό σημείο μεταξύ τού παλαιού καί τού Νέου;

Δέν θάμαστε, βεβαίως, εμείς πού θά προσπαθήσουμε νά δώσουμε μιά απάντησι. Αλλά "Ή Αρκτική κατοικία τών VEDA" τού "Lokamanya" Tilak μάς παρέχει ήδη μερικές ενδείξεις αρκετά ακριβείς, τόσο στήν ιστορία τών προγόνων όσο καί γιά τήν εξέλιξι τών τελευταίων καιρών.

Μήπως είναι τυχαίο ακόμη κι αυτό; Θέλουμε να πιστεύουμε ότι ένα βιβλίο όπως αυτό ΕΠΡΕΠΕ να εμφανισθή ιδίως τώρα, στίς αρχές αυτού τού αιώνα

---

[1] GEORGES DUMEZIL, "Οι κυρίαρχοι θεοί τών Ινδοευρωπαίων", (εκδόσεις Einaudi, Paperbacks 162, TORINO 1985.)

[2] GASTON GEORGEL, "Οι τέσσερις εποχές τής ανθρωπότητος (εισαγωγή στήν κυκλική αντίληψη τής ιστορίας), il Cerchio, RIMINI 1982.

(POONA 1903) - ενός αιώνα τόσο φορτωμένου με συμβολικές αξίες καί ανησυχητικές δηλώσεις περί συντελείας τού κόσμου.

Όσον αφορά πιό άμεσα τήν έκδοσή μας τού "ORION" θέλουμε νά λάβουμε σάν συμβολική ευχή. τό γεγονός ότι ό TILAK. πρίν από τό παρόν έργο πού παρουσιάσαμε εδώ. είχε εκδόσει μία άλλη μελέτη υπό τόν τίτλο "Ωρίων ή αναζητήσεις γιά τήν αρχαιότητα τών VEDA" (1893). συχνά αναφερομένη από τόν ίδιο. Μεταξύ τού 5.000 καί τού 3.000 π.Χ. (7.000 με 5.000 χρόνια πρίν) υπήρξε ή "περίοδος τού Ωρίωνος".Συνεπώς: "Ή ισημερία τής ανοίξεως γινόταν στόν αστερισμό τού Ωρίωνος. Πολυάριθμοι ύμνοι τών VEDA ανάγονται στό πρώτο μέρος αυτής τής περιόδου : φαίνεται ότι οι βάρδοι τής φυλής δέν ξεχάσαν ακόμη τήν σημασία καί τήν αληθινή έννοια τής παραδόσεως τής Αρκτικής Πατρίδος. πού είχαν κληρονομήσει. Είναι ό καιρός στόν οποίο έγιναν οί πρώτες συστηματικές προσπάθειες νά μετατρέψουν τό ημερολόγιο καί τό σύστημα τών θυσιών". (Σελίς 326). Ένα καλό σημάδι λοιπόν! Ή έστω μόνον ... μία σύμπτωσις;

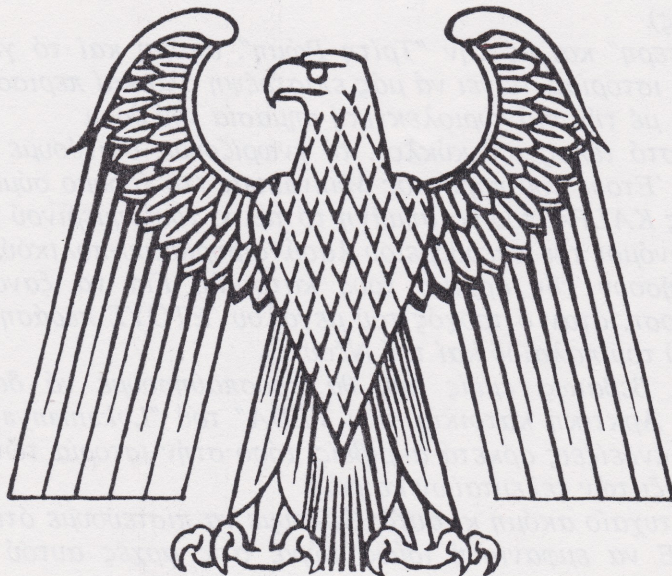
Ή θέλουμε αντιθέτως νά πιστέψουμε ότι είναι μία Μοίρα; Ναί, η δική μας! Καί γι' αυτό τό σημάδι τής Μοίρας. όπως "ο βάρδος τής φυλής" Tilak, θά αφιερώσουμε τούς κόπους μας μέ τόν τρόπο πού αυτός ό ίδιος τό κάνεί ως συμπέρασμα καί κατακλείδα στόν πρόλογο τού "Η Αρκτική κατοικία τών VEDA" :

"ΟΜ. TAT SAT BRAHMA PARNAMATSU!

ΟΜ. ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΣΤΟΝ ΒΡΑΧΜΑ ΑΦΙΕΡΩΝΟΝΤΑΙ!"

ORION - ΜΑΪΟΣ 1987. από τόν Carlo Terracciano. Τί άλλο θα μπορούσαμε νά προσθέσουμε!

Μόνον τά λόγια τού ΓΚΑΙΤΕ : "Ανήκουμε στήν Φυλή πού οδεύει από τά σκοτάδια πρός τό ΦΩΣ" .—

Χαράζει η Αυγή στην νύχτα της Φυλής μας
φέρνει το Φως στην σκλαβωμένη Γη
ως νέοι Ιππότες στην Ημέρα ας ορκισθούμε
στου Αγώνος την Ρομφαία, στην Τιμή!

Νύχτα φρικτή, Ναδίρ της Οικουμένης
Ποιος Οδηγός θα διώξει τους Εχθρούς;
Λευκοί αγωνιστές, μας έχει η Μοίρα ορίσει,
της Νέας Ευρώπης πρωτοπόρους και πιστούς.

Ορυμαγδός στα ζοφερά τα χρόνια
εκφυλισμός, ασχήμια, διαστροφή.
Στα στήθη, όμως, των ηρώων αναβλύζει
μένος - φωτιά, που καίει την παρακμή!

Με μια ψυχή αδέρφια προχωρούμε
μας οδηγεί η γενναία μας καρδιά!
Οι Νέοι Ιππότες της Ευρώπης πολεμούνε
βαρειά σπαθιά συντρίβουν τα δεσμά!

Του αθανάτου Ήλιου μας Σημαία
κράτα ψηλά, η ψυχή να φωτισθή
έχει η πορφύρα του ηλίου των ψυχών μας
από το αίμα Ηρώων ποτισθή

Στων προδοτών το εκφυλισμένο δόγμα
που είν' εχιδνών σπορά μη συνεργής
εμπρός! στης Σάλπιγγος το σύνθημα εφόρμα
ως Αετός από τα ύψη Εκδικητής!

